

Arrest

**nr. 121 916 van 31 maart 2014
in de zaak X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 31 juli 2013 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen B.Bo. en B.M. en hun advocaat H. DE PONTHERE, die tevens verschijnt voor de andere verzoekende partijen B.T., B.B. en B.D., en van attaché H. JONCKHEERE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker, B.Bo., luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Op 10 oktober 2008 bent u in België toegekomen samen met uw vrouw T.B. (O.V. 6.335.887), uw meerderjarige dochter D.B. (O.V. 6.335.885) en uw dan minderjarige zonen M.B. (O.V. 7.700.481) en B.B. (O.V. 7.700.488).

U diende op 20 oktober 2008 een eerste asielaanvraag in.

Op 27 mei 2010 ging het Commissariaat-generaal terzake over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U tekende tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 1 juli 2010.

De RVV bevestigde de beslissing van het CGVS echter op 9 februari 2011.

Het beroep dat u daartegen op 17 maart 2011 indiende bij de Raad van State (RvS) werd op 7 april 2011 verworpen.

Op 6 mei 2013 dient u, net als uw vrouw en uw dochter, een tweede asielaanvraag in.

Ook uw ondertussen meerderjarig geworden zonen dienen op dat moment een (voor hen eerste) asielaanvraag in.

In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaart u België nooit verlaten te hebben sinds uw aankomst in België in 2008.

U verklaart zich nog steeds te beroepen op dezelfde elementen als bij uw eerste asielaanvraag, nl. een schietincident in 1997 met toenmalige rebellen die nu deel uitmaken van de Tsjetsjeense autoriteiten, de vasthouding van uw zoon M.B. in 2007 en het feit dat u en uw zoon M.B. werden vastgehouden in 2008.

Nog in het kader van uw huidige asielaanvraag verklaart u dat uw broer Be.B. (die in uw ouderlijke huis woont in het dorp Vinogradnoye) nog talrijke convocaties ontving voor u, voor uw zoon en voor zichzelf. Men kwam ook verschillende keren bij hem langs op zoek naar u.

Als uw broer zich bij de autoriteiten meldt naar aanleiding van de convocaties, krijgt hij daar te horen dat uw zoon M.B. tijdens zijn vasthouding in 2007 een document had ondertekend waardoor hij bevestigde dat zowel hij als u betrokken was bij de rebellen en bij het plegen van aanslagen.

U verklaart dat de reden waarom men u nu zoekt en waardoor men u en uw zoon M.B. in 2007 en 2008 had meegenomen, zijn oorsprong vindt in het schietincident van 1997 (dat u reeds bij uw eerste asielaanvraag aanhaalde).

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele interne Russische paspoort, een originele brief van een mensenrechtenorganisatie, een originele videocassette en drie originele convocaties.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door de Belgische asielinstanties werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten bijgevolg als niet-bewezen werden beschouwd.

U diende hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die de beslissing van het Commissariaat-generaal op 2 februari 2011 bevestigde (uw cassatieberoep bij de Raad van State werd verworpen). U diende daarop een tweede asielaanvraag in.

Het Commissariaat-generaal kan zich er bijgevolg toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezig elementen.

Er dient op gewezen te worden dat u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag blijft volharden in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd (nl. het feit dat uw zoon in Tsjetsjenië in 2007 werd opgepakt (waarbij u en hem beschuldigd werden van wapenopslag en van betrokkenheid bij een terreuraanslag) als gevolg van een schietincident in 1997 tussen u en toenmalige rebellen die nu tot de autoriteiten behoren; in 2008 werd uw zoon, samen met u, hierdoor nog eens opgepakt, zie dossier eerste asielaanvraag) (CGVS 24.06.2013 p. 3).

Daarom mag er van u verwacht worden dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu komt het CGVS tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Om te beginnen legt u drie convocaties neer waarmee u opgeroepen wordt op 13.02.2013, 24.02.2013 en 4.03.2013 (documenten 3, 4 & 5).

Het Commissariaat-generaal heeft echter gegronde redenen om te twijfelen aan de authenticiteit van deze stukken.

Zo vertonen de drie stukken opmerkelijke vormelijke kenmerken: op geen enkele van de drie convocaties staat een stempel of officiële hoofding van de instantie die ze uitgaf, evenmin als de data waarop de convocaties zelf werden uitgegeven; op de tweede en derde convocaties ontbreekt überhaupt een handtekening van de persoon die ze opstelde en staat zelfs niet vermeld door welke instantie u wordt opgeroepen, enkel een adres, nl. Starosunzhenskayastraat 31 in Grozny – u verklaart meestal te worden opgeroepen door de ROVD van het Leninski- of Grozninskidistrict in Grozny, maar als u gevraagd wordt wat er zich op dat bewuste adres bevindt, verklaart u 'ik zou het niet weten. Ik heb de convocaties niet bekeken'. Meer nog, u verklaart niet te zijn nagegaan wat er zich op dat adres bevindt (CGVS 24.06.2013 p. 7).

Als u door middel van deze convocaties nog effectief zou zijn opgeroepen en als u daardoor een nieuwe asielaanvraag indient ('...de situatie is in tussentijd nog erger geworden. Ik heb convocaties neergelegd...', CGVS 24.06.2013 p. 3), kan van u toch redelijkerwijs verwacht worden dat u hieromtrent enig naslagwerk verricht.

U verklaart dat de convocaties per post werden opgestuurd naar het adres van uw ouders in het dorp Vinogradnoye waar uw broer Be.B. op dat moment verbleef, waardoor ze zo in zijn bezit terecht kwamen (CGVS 24.06.2013 p. 7); toch valt er ook over de manier van afleveren van deze convocaties niets terug te vinden op de stukken.

Aangaande de convocatie met oproepingsdatum 13.02.2013 moet verder worden toegevoegd dat het nummer van de zaak in het kader waarvan u door middel van deze convocatie werd opgeroepen niet werd ingevuld en ook elders op de convocatie nergens een verwijzing terug te vinden is naar de concrete strafzaak in het kader waarvan u overeenkomstig dit document geconvoceerd wordt.

Ook op de twee andere convocatie staat niet vermeld met betrekking tot welke zaak u zich dient aan te melden.

Zodoende kunnen deze convocaties uw verklaringen als zou u worden geconvoceerd omdat u beschuldigd wordt van hulp aan de rebellen hoe dan ook niet staven (CGVS 24.06.2013 p. 8). Opmerkelijk is tot slot dat op de convocatie met oproepingsdatum 13.02.2013 voorgedrukt staat dat u opgeroepen wordt in de hoedanigheid van verweerder. Dit woord werd echter met balpen doorstreept en er werd verdachte boven geschreven.

De overige 2 door u voorgelegde convocaties vermelden niet eens in welke hoedanigheid u zich dient aan te bieden.

Al deze elementen doen ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van de door u voorgelegde convocaties.

Ook over de reden waarom u in 2013 – nota bene vijf jaar nadat u uw land verlaten heeft (2013 t.o.v. 2008) – nog zou worden opgeroepen, legt u weinig aannemelijke verklaringen af.

In het kader van deze convocaties heeft u het immers over 'deze zaak'.

Als u gevraagd wordt om welke zaak het gaat, verwijst u naar het feit dat u en uw zoon M.B. in 2008 meegenomen waren geweest en ook naar de vasthouding van M.B. het jaar daarvoor (in 2007) – bij de eerste vasthouding van uw zoon werd hij gedwongen een (blanco) document te ondertekenen waardoor jullie beschuldigd werden van wapenbezit en van betrokkenheid bij rebellen en bij aanslagen. Volgens u echter zijn deze beschuldigingen vals en is de reden van deze valse beschuldiging nog steeds het

schietincident uit 1997 (bij de eerste vasthouding van uw zoon in 2007 hadden ze hem reeds herinnerd aan dit incident uit 1997) (CGVS 24.06.2013 p. 7-9).

Echter, zoals in het kader van uw eerste asielaanvraag omstandig werd aangetoond, zijn zowel dit schietincident van 1997 en de twee vasthoudingen in 2007 en 2008 niet geloofwaardig (zie dossier eerste asielaanvraag); bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat u vanwege deze feiten nog zou zijn opgeroepen in 2013 door middel van de drie nieuwe convocaties die u neerlegt.

Bovendien wordt de onaannemelijkheid van het door u aangehaalde asielrelaas nog versterkt door een aantal verklaringen die uw zoon M.B. aflegt over zijn vasthoudingen (zie gehoorverslag asielaanvraag zoon M.B., toegevoegd aan administratief dossier) en door de convocatie die hij hieromtrent neerlegt (document 2 in dossier zoon M.B.).

Zo verklaart M.B. dat iedereen van uw gezin aanwezig was in jullie appartement op het moment dat hij de eerste keer werd meegenomen (20.03.2007), dat zijn armen daarbij gewoon achter zijn rug werden gebonden en dat hij zo weggebracht werd. Volgens M.B. heeft iedereen van het gezin gezien dat hij zo werd weggebracht. Zijn moeder (uw vrouw) probeerde dit nog te verhinderen door aan hem te hangen maar dat lukte niet.

M.B. verklaart dat u, in tegenstelling tot uw vrouw, helemaal niets deed en niet tussenkwam omdat u anders riskeerde zwaar aangepakt te worden op dat moment (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 8-9).

U daarentegen had eerder op het CGVS al verklaard dat u bij deze arrestatie van uw zoon op 20 maart 2007 eerst een klap op uw hoofd kreeg met de kolf van een geweer en dat u de bewuste militair vastgreep bij de keel waardoor er een vechtpartij ontstond. Zo rolden jullie van de trap naar beneden; M.B. kwam ter hulp en uw vrouw kreeg er ook van langs.

Uw bloeddruk ging daarop de hoogte in waardoor u zo goed als bewusteloos raakte en het aan uw hart kreeg.

Toen u weer bijkwam, was iedereen volgens u aan het huilen en schreeuwen dat M.B. gearresteerd was.

Naar eigen zeggen heeft u dus zelf niet gezien dat M.B. meegenomen werd (zie gehoorverslag eerste AA, CGVS 25.03.2010 p. 18).

Als uw zoon geconfronteerd wordt met deze toch afwijkende versies, verklaart hij dat hij dat niet weet omdat hij niet kan weten wat er gebeurd is nadat hij was meegenomen (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 11).

Aangezien de vechtpartij tussen u en de militair plaatsvond voordat M.B. meegenomen werd en M.B. volgens u dan zelf toegesnel was, vormt dit weliswaar geen afdoende verklaring voor de aangehaalde tegenstrijdigheid.

Nog over deze dag in 2007 verklaart M.B. dat er nog andere jongens waren meegenomen, onder wie ene A. uit jullie appartementsgebouw (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 6).

U daarentegen had verklaard dat er die dag niemand anders dan uw zoon meegenomen of gearresteerd werd (zie gehoorverslag eerste AA, CGVS 25.03.2010 p. 18).

Hiermee geconfronteerd, zegt uw zoon enkel 'ik weet het niet' (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 11); wat een weinig overtuigende verklaring is voor deze tegenstrijdigheid, die hierdoor niet is opgeheven. Daarnaast verklaart M.B. aanvankelijk dat men hem tijdens zijn vasthouding in 2007 een document toeschoof en van hem eiste dat hij dat ondertekende; pas na vijf dagen deed hij dit.

Als hem gevraagd wordt wat er op dit document stond, verklaart hij aanvankelijk 'Geen idee. Ik mocht dat zelfs niet eens doornemen. Ze sloegen op me'. Hij gaf wel aan dat er op dit document lange teksten geschreven stonden (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 8).

Kort daarna echter verklaart hij dat er op dat document stond dat hij en zijn vader (u dus) betrokken waren bij wapenopslag en bij de organisatie van een terreuraanslag in de Staropromoslovskiwijk.

Als hij er dan op gewezen wordt dat hij eerst zei dat hij niet wist wat er op het document stond, verklaart hij 'Het gaat over twee verschillende zaken. Op papier stond er niets geschreven. Ze zeiden me mondeling dat ik daarbij betrokken was'. Echter, aangezien hij daarvoor reeds letterlijk had verklaard 'ze hebben dat papier naar me toegeschoven waarop stond dat ik daarbij betrokken was en hij ook' (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 9) volstaat dit argument niet ter verklaring van deze anomalie.

Meer nog, ze roept zelfs een nieuwe tegenstrijdigheid op aangezien uw zoon eerst uitdrukkelijk stelde dat er lange teksten op het document stonden, waarna hij zijn verklaringen aanpaste en plots zei dat het document leeg was (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 8-9).

Wat betreft de convocatie die M.B. neerlegt, kunnen gelijkaardige opmerkingen gemaakt worden als over de uwe.

Zo valt het meteen op dat zowel een officiële hoofding als een stempel van de instantie die ze uitgif ontbreken.

Het is ook eigenaardig dat onderaan deze convocatie bij het middel waarmee de convocatie is afgeleverd (voorgedrukte keuzes: per post, telefonisch, fax, elektronisch, telegraaf) geschreven staat

'medewerker van de politie van de ROVD' en bij de invulplaats voorzien in het geval van aflevering door koerier 'wijkagent van de ROVD van Grozny I. T. T.' waar normaal gezien de naam van de persoon ingevuld wordt die de convocatie in ontvangst genomen heeft en diens relatie tot de opgeroepene. Bovendien wordt M.B. overeenkomstig deze convocatie opgeroepen als getuige in strafzaak nummer 170 en niet als beschuldigde of verdachte.

Op basis van deze convocatie kan bijgevolg niet geconcludeerd worden dat uw zoon bij terugkeer naar de Russische Federatie iets te vrezen heeft.

In ditzelfde verband moet er ook op gewezen worden dat uw zoon opmerkelijk vaag bleef over de door hem neergelegde convocatie.

Zo had hij geen idee bij wie of welke dienst hij zich overeenkomstig dit document moest aanbieden. Hij kon evenmin zeggen wanneer hij volgens de convocatie moest verschijnen (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 4).

Hij argumenteerde wel dat hij nog veel te jong was om de convocatie te begrijpen toen ze binnenkwam en het bij jullie de gewoonte is dat ouders beslissingen nemen in plaats van hun kinderen, ongeacht hun leeftijd (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 4).

Deze argumentatie is echter niet afdoende.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij ter staving van zijn asielrelaas neerlegt.

Aangezien uw zoon deze convocatie zelf aanreikte om zijn asielrelaas te ondersteunen, kon redelijkerwijze van hem verwacht worden dat hij concrete informatie kon verschaffen over de inhoud van dit document, dat immers raakt aan de kern van zijn relaas.

Dit was in casu echter niet het geval.

Over deze convocatie op naam van M.B. (en ook over uw drie eigen convocaties) dient aanvullend nog te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat (officiële) documenten in de Russische Federatie en Tsjetsjenië gemakkelijk kunnen worden gekocht.

Rekening houdend met de hierboven opgesomde elementen, moet geconcludeerd worden dat de convocaties die u en uw zoon M.B. neerleggen niet van dien aard zijn dat ze de in uw eerste asielaanvraag aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas zouden herstellen.

Ook de door u neergelegde videocassette is hiertoe niet in staat.

Op de video zijn beelden te zien van de eerste Tsjetsjeense oorlog in mei 1995 (vernielde huizen en dorpen, vluchtelingen die weggevoerd worden, Tsjetsjeense strijders aan het front, meeting van Tsjetsjeense leiders).

U verklaart dat u op de video éénmaal in beeld komt, namelijk terwijl u meehelpt vluchtelingen weg te brengen. Voor de rest bent u op de video niet te zien.

Als u gevraagd wordt wat u wil aantonen met het feit dat u op de video te zien bent terwijl u vluchtelingen helpt, verklaart u dat u daar helemaal niets mee wil bewijzen (CGVS 24.06.2013 p. 3-4). Op deze manier biedt uw verschijning op deze twintig jaar oude video slechts een minimale en weinig vernieuwende kijk op de negatieve beslissing die reeds genomen werd in het kader van uw eerste asielaanvraag.

Het CGVS stelt zich ook de vraag waarom en op welke manier uw hulp aan burgers op de vlucht voor het oorlogsgeweld (in de overigens veralgemeende oorlogssituatie in Tsjetsjenië in 1995) op dit moment aanleiding zou geven tot vervolging vanwege de huidige autoriteiten van uw land.

In ieder geval dient gewezen te worden op het volgende.

Aanvankelijk verklaart u meermaals dat u Dudayev (ex-president van Tsjetsjenië) al kende vanaf 1991 en dat dat voor u nu nog een gevaar betekent; de mensen die nu aan de macht zijn in Tsjetsjenië willen volgens u immers iedereen elimineren zoals ze reeds met Dudayev hadden gedaan.

Dat is wat uw belagers tegen uw broer zouden hebben gezegd (CGVS 24.06.2013 p. 4-5).

U verklaart dat men u in 2013 nog drie keer opriep (zie boven) omdat u in 1991 samen met Dudayev was.

Als u later herhaaldelijk en expliciet gevraagd wordt waarom het nu een probleem zou zijn dat u indertijd Dudayev kende, trekt u uw verklaringen dat uw link met Dudayev daarvan de oorzaak zou zijn echter weer in: 'het gaat eigenlijk niet om Dudayev. Ze kunnen ook andere zaken uitvinden. Ik kende ook andere mensen' en 'nu draait het om iets anders. Ik werd veroordeeld door mijn eigen zoon toen hij die papieren ondertekende. Daar gaat het om'.

U ontkent uitdrukkelijk dat uw link met Dudayev niets te maken heeft met de convocaties die u in 2013 kreeg (CGVS 24.06.2013 p. 8).

Op deze video bent u overigens niet te zien in het gezelschap van Dudayev (of van de Kadyrovs en Basayev) (CGVS 24.06.2013 p. 4).

Welnu, het feit dat u uw eerder opgeworpen verklaringen in verband met Dudayev als oorzaak van uw huidige problemen zelf weer intrekt, maakt dit element weinig aannemelijk en bijgevolg weinig relevant voor uw huidige, tweede asielaanvraag.

Van de volgens u werkelijke oorzaak van uw problemen en die van uw zoon M.B. (nl. het feit dat M.B. in 2007 documenten had ondertekend tijdens zijn vasthouding), werd hierboven (en ook in de beslissing van uw eerste asielaanvraag) reeds omstandig aangetoond dat ze ongeloofwaardig is (zie boven).

Ten slotte haalt u tijdens het gehoor een aantal keer aan dat de video 'compromitterend materiaal' over de huidige machthebbers in Tsjetsjenië bevat.

Als u gevraagd wordt wat voor compromitterend materiaal precies te zien is op deze beelden, verklaart u dat Dudayev, Yanderbayev, Ogodov, Akhmed & Ramzan Kadyrov, Basayev en Maskhadov te zien zijn terwijl ze bijeen zitten en uitleggen hoeveel Russen er gedood moesten worden (CGVS 24.06.2013 p. 4-5).

Op de beelden is inderdaad een bijeenkomst van deze Tsjetsjeense leiders te zien in mei 1995 (zie video); toch vraagt het Commissariaat-generaal zich af wat hier anno 2013 zo compromitterend aan zou zijn.

Het is immers geen geheim dat er zich in uw land midden jaren negentig een bloedige strijd afspeelde tussen de Russen en Tsjetsjeense separatisten; in deze context is het weinig opzienbarend dat de toenmalige Tsjetsjeense leiders oorlogstaal in de mond namen en opruiende taal verkondigden in uw deelrepubliek.

Wat er ook van zij, u verklaart dat er op deze video niets te zien is wat betreft uw persoonlijke problemen (CGVS 24.06.2013 p. 5).

Uw intern Russisch paspoort en de brief van de organisatie Chechen Committee For National Salvation had u al neergelegd bij uw eerste asielaanvraag en kunnen bijgevolg niet beschouwd worden als een nieuw element in uw huidige asielaanvraag.

Verder legt u nog een aantal vage verklaringen af die eveneens afbreuk doen aan de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Zo verklaart u dat uw broer Be.B. na uw vertrek uit uw land in 2008 nog convocaties voor u, uw zoon en voor zichzelf toegestuurd kreeg naar jullie ouderlijk huis waar hij verbleef (daarvan legt u er drie voor, zie boven).

Als u gevraagd wordt hoeveel er nog voor u zijn toegekomen verklaart u dat er dat 'veel' waren.

Als u gevraagd wordt wat u hiermee bedoelt, houdt u het op het vage 'ik weet het niet. Veel. Honderden.' (CGVS 24.06.2013 p. 6 & p. 7).

Ook over het aantal convocaties dat uw broer Be.B. als gevolg van u gekregen zou hebben, blijft u vaag: 'heel veel' en 'soms gaan ze er dagelijks naartoe' (CGVS 24.06.2013 p. 8).

U verklaart dat men nog vaak bij Be.B. kwam binnenvallen op zoek naar u, maar ook hierover bent u weinig concreet: 'na ons vertrek uit het land, wordt het huis volgens hem ten minste om de drie maanden doorzocht. Die convocaties bleven maar komen: wekelijks, maandelijks.'

Gevraagd om het aantal bezoeken te verduidelijken, verklaart u enkel dat u het niet weet (CGVS 24.06.2013 p. 9).

Welnu, dat u zo vaag blijft over het aantal convocaties dat nog toekwam en over het aantal bezoeken bij uw broer, is – gezien de ernst en de intensiteit van de vervolging die u aanhaalt en in navolging van de ongeloofwaardigheid van de convocaties die u neerlegt (zie boven) – weinig aannemelijk; te meer als u verklaart dat u sinds uw vertrek uit uw land nog vaak contact heeft met uw broers Be.B. en D. (CGVS 24.06.2013 p. 2-3).

Aangezien hierboven werd aangetoond dat er nog steeds geen geloof kan worden gehecht aan de elementen die u reeds tijdens uw eerste asielaanvraag aanhaalde, kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat de Kadyrovsti u zelfs in het opvangcentrum van Yvoir in België zijn komen opzoeken.

De ongeloofwaardigheid van dit incident blijkt overigens ook uit de vage verklaringen die u hierover aflegt. Zo heeft u moeite om het in de tijd te situeren ('in 2010 of in 2011. Ik weet het zo niet meer') en toont u niet aan dat ze daar speciaal voor u zouden zijn langsgesproken ('dat beweer ik niet', 'ik weet niet of ze gevraagd hebben naar mij') (CGVS p. 10).

Tot slot haalt uw advocaat aan het eind van het gehoor van uw zoon M.B. het Zwitserse OSAR-rapport aan waarin staat dat mensen die verdacht worden van hulp aan rebellen zeker het risico lopen op foltering bij een terugkeer naar Tsjetsjenië (CGVS 24.06.2013 M.B. p. 11).

Welnu, aangezien reeds omstandig werd aangetoond dat uw asielrelaas (o.a. het feit dat u en uw zoon beschuldigd werden van wapensmokkel, hulp aan rebellen en betrokkenheid bij een aanslag) ongeloofwaardig is, doet deze opmerking weinig terzake.

Aan het eind van het gehoor van uw zoon Baisangur verwijst uw advocaat nogmaals naar dit rapport en stelt dat hij problemen kan krijgen bij een loutere terugkeer naar Tsjetsjenië, zelfs los van uw problemen of die van uw zoon M.B. (CGVS Baisangur 24.06.2013 p. 5).

Welnu, het rapport « *Caucase du Nord: sécurité et droits humains* » van 12 september 2011 van de Zwitserse Organisatie voor Hulp aan Vluchtelingen, verwijst in punt 5.9 naar 3 bronnen.

De eerste bron is een rapport d.d. 6 juni 2010 van de rapporteur van de Raad van Europa, waarin de Documentatie- en researchdienst van het Commissariaat-generaal echter geen enkele melding heeft gevonden van gevaren die Tsjetsjenen lopen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren.

De 2de bron is een anonieme Tsjetsjeense verdediger van de mensenrechten van wie het Commissariaat-generaal niet de betrouwbaarheid kan controleren, noch de elementen waarop hij zich baseert.

De 3de bron is Svetlana Gannushkina van wie hierna sprake is.

Uit informatie die werd verzameld door het Commissariaat-generaal, en waarvan een synthese is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat Svetlana Gannushkina van de niet-gouvernementele organisatie Civic Assistance en Oleg Orlov van Memorial aangeven dat Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen.

Gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezen vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer.

Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen (International Crisis Group, Human Rights Watch, Caucasian Knot) maken immers geen enkele melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren op zich een risicogroep zouden vormen.

En noch de Internationale Organisatie voor Migratie noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië.

Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie, dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en worden voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden.

Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd, in het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid.

Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië.

Uit nadere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië bleek dat zij werden geïsoleerd of kans liepen om geïsoleerd te worden los van deze terugkeer.

Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis voor hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime).

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan men dus niet besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep.

Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

Wat u en uw gezin betreft, de vrees die jullie zouden kunnen hebben en het risico dat jullie zouden kunnen lopen in het geval van een terugkeer naar Tsjetsjenië werden beoordeeld in het licht van jullie persoonlijke situatie. Jullie eventuele lidmaatschap van een groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, kan niet worden beschouwd als een risico.

Welnu, zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt uit deze beoordeling niet dat u voldoende (geloofwaardige) elementen naar voren hebt gebracht die overtuigend zouden zijn en die zouden rechtvaardigen dat er een internationale bescherming aan u en uw gezin wordt toegekend.

Alle bovenstaande elementen in acht genomen, dient geconcludeerd te worden dat u er aan de hand van uw neergelegde documenten en aangehaalde elementen tijdens uw tweede asielaanvraag niet in geslaagd bent aan te tonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect was en u alsnog in aanmerking zou komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw vrouw T.B. (O.V. 6.335.887) en uw kinderen D.B. (O.V. 6.335.885), M.B. (O.V. 7.700.481) en B .B. (O.V. 7.700.488) – uit wiens verklaringen blijkt dat ze zich voor hun asielaanvragen baseren op uw asielrelaas (zie gehoorverslagen vrouw en kinderen toegevoegd aan administratief dossier) – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster, T.B., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Op 10 oktober 2008 bent u in België toegekomen samen met uw man Bo.B. (O.V. 6.335.887), uw meerderjarige dochter D.B. (O.V. 6.335.885) en uw dan minderjarige zonen M.B. (O.V. 7.700.481) en B.B. (O.V. 7.700.488).

U diende op 20 oktober 2008 een eerste asielaanvraag in. Op 27 mei 2010 ging het Commissariaat-generaal terzake over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U tekende tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 1 juli 2010.

De RVV bevestigde de beslissing van het CGVS echter op 9 februari 2011.

Het beroep dat u daartegen op 17 maart 2011 indiende bij de Raad van State (RvS) werd op 7 april 2011 verworpen.

Op 6 mei 2013 dient u, net als uw man en uw dochter, een tweede asielaanvraag in.

Ook uw ondertussen meerderjarig geworden zonen dienen op dat moment een (voor hen eerste) asielaanvraag in.

In het kader van uw huidige asielaanvraag, verklaart u België nooit verlaten te hebben sinds uw aankomst in België in 2008.

U verklaart zich nog steeds te beroepen op dezelfde elementen als bij uw eerste asielaanvraag, meer bepaald de problemen van uw man en uw zoon M.B..

Zij werden reeds tweemaal meegenomen (in 2007 en in 2008) en beschuldigd van betrokkenheid bij een terreuraanslag.

Uw zoon had tijdens zijn eerste vasthouding een document moeten ondertekenen waarop stond dat hij en zijn vader betrokken waren bij de aanslag en wapenopslag.

Uw man was tijdens de oorlog in 2000 of 2001 al meegenomen geweest.

U verklaart ook dat uw man hulp bood aan vluchtelingen tijdens de oorlog en hij Dudayev en Basayev kende; volgens u de reden waarom uw man en uw zoon werden meegenomen.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u uw originele interne Russische paspoort voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige, tweede asielaanvraag beroept op de problemen van uw zoon M.B. (O.V. 7.700.481) en van uw man Bo.B. (O.V. 6.335.887), waarvan uw man aan de oorsprong ligt (CGVS 24.06.2013 p. 3 & p. 5).

Aangezien in het kader van de (tweede) asielaanvraag van uw man door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door de Belgische asielinstanties werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten bijgevolg als niet-bewezen werden beschouwd.

U diende hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die de beslissing van het Commissariaat-generaal op 2 februari 2011 bevestigde (uw cassatieberoep bij de Raad van State werd verworpen). U diende daarop een tweede asielaanvraag in.

Het Commissariaat-generaal kan zich er bijgevolg toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezig elementen.

Er dient op gewezen te worden dat u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag blijft volharden in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd (nl. het feit dat uw zoon in Tsjetsjenië in 2007 werd opgepakt (waarbij u en hem beschuldigd werden van wapenopslag en van betrokkenheid bij een terreuraanslag) als gevolg van een schietincident in 1997 tussen u en toenmalige rebellen die nu tot de autoriteiten behoren; in 2008 werd uw zoon, samen met u, hierdoor nog eens opgepakt, zie dossier eerste asielaanvraag) (CGVS 24.06.2013 p. 3).

Daarom mag er van u verwacht worden dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu komt het CGVS tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt. Om te beginnen legt u drie convocaties neer waarmee u opgeroepen wordt op 13.02.2013, 24.02.2013 en 4.03.2013 (documenten 3, 4 & 5). Het Commissariaat-generaal heeft echter gegronde redenen om te twijfelen aan de authenticiteit van deze stukken.

Zo vertonen de drie stukken opmerkelijke vormelijke kenmerken: op geen enkele van de drie convocaties staat een stempel of officiële hoofding van de instantie die ze uitgaf, evenmin als de data waarop de convocaties zelf werden uitgegeven; op de tweede en derde convocaties ontbreekt überhaupt een handtekening van de persoon die ze opstelde en staat zelfs niet vermeld door welke instantie u wordt opgeroepen, enkel een adres, nl. Starosunzhenskayastraat 31 in Grozny – u verklaart meestal te worden opgeroepen door de ROVD van het Leninski- of Grozninskidistrict in Grozny, maar als u gevraagd wordt wat er zich op dat bewuste adres bevindt, verklaart u 'ik zou het niet weten. Ik heb de convocaties niet bekeken'. Meer nog, u verklaart niet te zijn nagegaan wat er zich op dat adres bevindt (CGVS 24.06.2013 p. 7).

Als u door middel van deze convocaties nog effectief zou zijn opgeroepen en als u daardoor een nieuwe asielaanvraag indient ('...de situatie is in tussentijd nog erger geworden. Ik heb convocaties neergelegd...', CGVS 24.06.2013 p. 3), kan van u toch redelijkerwijs verwacht worden dat u hieromtrent enig naslagwerk verricht.

U verklaart dat de convocaties per post werden opgestuurd naar het adres van uw ouders in het dorp Vinogradnoye waar uw broer Be.B. op dat moment verbleef, waardoor ze zo in zijn bezit terecht kwamen (CGVS 24.06.2013 p. 7); toch valt er ook over de manier van afleveren van deze convocaties niets terug te vinden op de stukken.

Aangaande de convocatie met oproepingsdatum 13.02.2013 moet verder worden toegevoegd dat het nummer van de zaak in het kader waarvan u door middel van deze convocatie werd opgeroepen niet werd ingevuld en ook elders op de convocatie nergens een verwijzing terug te vinden is naar de concrete strafzaak in het kader waarvan u overeenkomstig dit document geconvoceerd wordt.

Ook op de twee andere convocatie staat niet vermeld met betrekking tot welke zaak u zich dient aan te melden.

Zodoende kunnen deze convocaties uw verklaringen als zou u worden geconvoceerd omdat u beschuldigd wordt van hulp aan de rebellen hoe dan ook niet staven (CGVS 24.06.2013 p. 8). Opmerkelijk is tot slot dat op de convocatie met oproepingsdatum 13.02.2013 voorgedrukt staat dat u opgeroepen wordt in de hoedanigheid van verweerder. Dit woord werd echter met balpen doorstreept en er werd verdachte boven geschreven.

De overige 2 door u voorgelegde convocaties vermelden niet eens in welke hoedanigheid u zich dient aan te bieden.

Al deze elementen doen ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van de door u voorgelegde convocaties.

Ook over de reden waarom u in 2013 – nota bene vijf jaar nadat u uw land verlaten heeft (2013 t.o.v. 2008) – nog zou worden opgeroepen, legt u weinig aannemelijke verklaringen af.

In het kader van deze convocaties heeft u het immers over 'deze zaak'.

Als u gevraagd wordt om welke zaak het gaat, verwijst u naar het feit dat u en uw zoon M.B. in 2008 meegenomen waren geweest en ook naar de vasthouding van M.B. het jaar daarvoor (in 2007) – bij de eerste vasthouding van uw zoon werd hij gedwongen een (blanco) document te ondertekenen waardoor jullie beschuldigd werden van wapenbezit en van betrokkenheid bij rebellen en bij aanslagen. Volgens u echter zijn deze beschuldigingen vals en is de reden van deze valse beschuldiging nog steeds het schietincident uit 1997 (bij de eerste vasthouding van uw zoon in 2007 hadden ze hem reeds herinnerd aan dit incident uit 1997) (CGVS 24.06.2013 p. 7-9).

Echter, zoals in het kader van uw eerste asielaanvraag omstandig werd aangetoond, zijn zowel dit schietincident van 1997 en de twee vasthoudingen in 2007 en 2008 niet geloofwaardig (zie dossier eerste asielaanvraag); bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat u vanwege deze feiten nog zou zijn opgeroepen in 2013 door middel van de drie nieuwe convocaties die u neerlegt.

Bovendien wordt de onaannemelijkheid van het door u aangehaalde asielrelaas nog versterkt door een aantal verklaringen die uw zoon M.B. aflegt over zijn vasthoudingen (zie gehoorverslag asielaanvraag zoon M.B., toegevoegd aan administratief dossier) en door de convocatie die hij hieromtrent neerlegt (document 2 in dossier zoon M.B.).

Zo verklaart M.B. dat iedereen van uw gezin aanwezig was in jullie appartement op het moment dat hij de eerste keer werd meegenomen (20.03.2007), dat zijn armen daarbij gewoon achter zijn rug werden gebonden en dat hij zo weggebracht werd. Volgens M.B. heeft iedereen van het gezin gezien dat hij zo

werd weggebracht. Zijn moeder (uw vrouw) probeerde dit nog te verhinderen door aan hem te hangen maar dat lukte niet.

M.B. verklaart dat u, in tegenstelling tot uw vrouw, helemaal niets deed en niet tussenkwam omdat u anders riskeerde zwaar aangepakt te worden op dat moment (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 8-9).

U daarentegen had eerder op het CGVS al verklaard dat u bij deze arrestatie van uw zoon op 20 maart 2007 eerst een klap op uw hoofd kreeg met de kolf van een geweer en dat u de bewuste militair vastgreep bij de keel waardoor er een vechtpartij ontstond. Zo rolden jullie van de trap naar beneden; M.B. kwam ter hulp en uw vrouw kreeg er ook van langs.

Uw bloeddruk ging daarop de hoogte in waardoor u zo goed als bewusteloos raakte en het aan uw hart kreeg.

Toen u weer bijkwam, was iedereen volgens u aan het huilen en schreeuwen dat M.B. gearresteerd was. Naar eigen zeggen heeft u dus zelf niet gezien dat M.B. meegenomen werd (zie gehoorverslag eerste AA, CGVS 25.03.2010 p. 18).

Als uw zoon geconfronteerd wordt met deze toch afwijkende versies, verklaart hij dat hij dat niet weet omdat hij niet kan weten wat er gebeurd is nadat hij was meegenomen (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 11).

Aangezien de vechtpartij tussen u en de militair plaatsvond voordat M.B. meegenomen werd en M.B. volgens u dan zelf toegesnel was, vormt dit weliswaar geen afdoende verklaring voor de aangehaalde tegenstrijdigheid.

Nog over deze dag in 2007 verklaart M.B. dat er nog andere jongens waren meegenomen, onder wie ene A. uit jullie appartementsgebouw (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 6).

U daarentegen had verklaard dat er die dag niemand anders dan uw zoon meegenomen of gearresteerd werd (zie gehoorverslag eerste AA, CGVS 25.03.2010 p. 18).

Hiermee geconfronteerd, zegt uw zoon enkel 'ik weet het niet' (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 11); wat een weinig overtuigende verklaring is voor deze tegenstrijdigheid, die hierdoor niet is opgeheven. Daarnaast verklaart M.B. aanvankelijk dat men hem tijdens zijn vasthouding in 2007 een document toeschoof en van hem eiste dat hij dat ondertekende; pas na vijf dagen deed hij dit.

Als hem gevraagd wordt wat er op dit document stond, verklaart hij aanvankelijk 'Geen idee. Ik mocht dat zelfs niet eens doornemen. Ze sloegen op me'. Hij gaf wel aan dat er op dit document lange teksten geschreven stonden (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 8).

Kort daarna echter verklaart hij dat er op dat document stond dat hij en zijn vader (u dus) betrokken waren bij wapenopslag en bij de organisatie van een terreuraanslag in de Staropromoslovskiwijk.

Als hij er dan op gewezen wordt dat hij eerst zei dat hij niet wist wat er op het document stond, verklaart hij 'Het gaat over twee verschillende zaken. Op papier stond er niets geschreven. Ze zeiden me mondeling dat ik daarbij betrokken was'. Echter, aangezien hij daarvoor reeds letterlijk had verklaard 'ze hebben dat papier naar me toegeschoven waarop stond dat ik daarbij betrokken was en hij ook' (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 9) volstaat dit argument niet ter verklaring van deze anomalie.

Meer nog, ze roept zelfs een nieuwe tegenstrijdigheid op aangezien uw zoon eerst uitdrukkelijk stelde dat er lange teksten op het document stonden, waarna hij zijn verklaringen aanpaste en plots zei dat het document leeg was (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 8-9).

Wat betreft de convocatie die M.B. neerlegt, kunnen gelijkaardige opmerkingen gemaakt worden als over de uwe.

Zo valt het meteen op dat zowel een officiële hoofding als een stempel van de instantie die ze uitgaf ontbreken.

Het is ook eigenaardig dat onderaan deze convocatie bij het middel waarmee de convocatie is afgeleverd (voorgedrukte keuzes: per post, telefonisch, fax, elektronisch, telegraaf) geschreven staat 'medewerker van de politie van de ROVD' en bij de invulplaats voorzien in het geval van aflevering door koerier 'wijkagent van de ROVD van Grozny I. T. T.' waar normaal gezien de naam van de persoon ingevuld wordt die de convocatie in ontvangst genomen heeft en diens relatie tot de opgeroepene. Bovendien wordt M.B. overeenkomstig deze convocatie opgeroepen als getuige in strafzaak nummer 170 en niet als beschuldigde of verdachte.

Op basis van deze convocatie kan bijgevolg niet geconcludeerd worden dat uw zoon bij terugkeer naar de Russische Federatie iets te vrezen heeft.

In ditzelfde verband moet er ook op gewezen worden dat uw zoon opmerkelijk vaag bleef over de door hem neergelegde convocatie.

Zo had hij geen idee bij wie of welke dienst hij zich overeenkomstig dit document moest aanbieden. Hij kon evenmin zeggen wanneer hij volgens de convocatie moest verschijnen (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 4).

Hij argumenteerde wel dat hij nog veel te jong was om de convocatie te begrijpen toen ze binnenkwam en het bij jullie de gewoonte is dat ouders beslissingen nemen in plaats van hun kinderen, ongeacht hun leeftijd (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 4).

Deze argumentatie is echter niet afdoende.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij ter staving van zijn asielrelaas neerlegt.

Aangezien uw zoon deze convocatie zelf aanreikte om zijn asielrelaas te ondersteunen, kon redelijkerwijze van hem verwacht worden dat hij concrete informatie kon verschaffen over de inhoud van dit document, dat immers raakt aan de kern van zijn relaas.

Dit was in casu echter niet het geval.

Over deze convocatie op naam van M.B. (en ook over uw drie eigen convocaties) dient aanvullend nog te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat (officiële) documenten in de Russische Federatie en Tsjetsjenië gemakkelijk kunnen worden gekocht.

Rekening houdend met de hierboven opgesomde elementen, moet geconcludeerd worden dat de convocaties die u en uw zoon M.B. neerleggen niet van dien aard zijn dat ze de in uw eerste asielaanvraag aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas zouden herstellen.

Ook de door u neergelegde videocassette is hiertoe niet in staat.

Op de video zijn beelden te zien van de eerste Tsjetsjeense oorlog in mei 1995 (vernielde huizen en dorpen, vluchtelingen die weggevoerd worden, Tsjetsjeense strijders aan het front, meeting van Tsjetsjeense leiders).

U verklaart dat u op de video éénmaal in beeld komt, namelijk terwijl u meehelpt vluchtelingen weg te brengen. Voor de rest bent u op de video niet te zien.

Als u gevraagd wordt wat u wil aantonen met het feit dat u op de video te zien bent terwijl u vluchtelingen helpt, verklaart u dat u daar helemaal niets mee wil bewijzen (CGVS 24.06.2013 p. 3-4). Op deze manier biedt uw verschijning op deze twintig jaar oude video slechts een minimale en weinig vernieuwende kijk op de negatieve beslissing die reeds genomen werd in het kader van uw eerste asielaanvraag.

Het CGVS stelt zich ook de vraag waarom en op welke manier uw hulp aan burgers op de vlucht voor het oorlogsgeweld (in de overigens veralgemeende oorlogssituatie in Tsjetsjenië in 1995) op dit moment aanleiding zou geven tot vervolging vanwege de huidige autoriteiten van uw land.

In ieder geval dient gewezen te worden op het volgende.

Aanvankelijk verklaart u meermaals dat u Dudayev (ex-president van Tsjetsjenië) al kende vanaf 1991 en dat dat voor u nu nog een gevaar betekent; de mensen die nu aan de macht zijn in Tsjetsjenië willen volgens u immers iedereen elimineren zoals ze reeds met Dudayev hadden gedaan.

Dat is wat uw belagers tegen uw broer zouden hebben gezegd (CGVS 24.06.2013 p. 4-5).

U verklaart dat men u in 2013 nog drie keer opriep (zie boven) omdat u in 1991 samen met Dudayev was.

Als u later herhaaldelijk en expliciet gevraagd wordt waarom het nu een probleem zou zijn dat u indertijd Dudayev kende, trekt u uw verklaringen dat uw link met Dudayev daarvan de oorzaak zou zijn echter weer in: 'het gaat eigenlijk niet om Dudayev. Ze kunnen ook andere zaken uitvinden. Ik kende ook andere mensen' en 'nu draait het om iets anders. Ik werd veroordeeld door mijn eigen zoon toen hij die papieren ondertekende. Daar gaat het om'.

U ontkent uitdrukkelijk dat uw link met Dudayev niets te maken heeft met de convocaties die u in 2013 kreeg (CGVS 24.06.2013 p. 8).

Op deze video bent u overigens niet te zien in het gezelschap van Dudayev (of van de Kadyrovs en Basayev) (CGVS 24.06.2013 p. 4).

Welnu, het feit dat u uw eerder opgeworpen verklaringen in verband met Dudayev als oorzaak van uw huidige problemen zelf weer intrekt, maakt dit element weinig aannemelijk en bijgevolg weinig relevant voor uw huidige, tweede asielaanvraag.

Van de volgens u werkelijke oorzaak van uw problemen en die van uw zoon M.B. (nl. het feit dat M.B. in 2007 documenten had ondertekend tijdens zijn vasthouding), werd hierboven (en ook in de beslissing van uw eerste asielaanvraag) reeds omstandig aangetoond dat ze ongeloofwaardig is (zie boven).

Ten slotte haalt u tijdens het gehoor een aantal keer aan dat de video 'compromitterend materiaal' over de huidige machthebbers in Tsjetsjenië bevat.

Als u gevraagd wordt wat voor compromitterend materiaal precies te zien is op deze beelden, verklaart u dat Dudayev, Yanderbayev, Ogodov, Akhmed & Ramzan Kadyrov, Basayev en Maskhadov te zien zijn terwijl ze bijeen zitten en uitleggen hoeveel Russen er gedood moesten worden (CGVS 24.06.2013 p. 4-5).

Op de beelden is inderdaad een bijeenkomst van deze Tsjetsjeense leiders te zien in mei 1995 (zie video); toch vraagt het Commissariaat-generaal zich af wat hier anno 2013 zo compromitterend aan zou zijn.

Het is immers geen geheim dat er zich in uw land midden jaren negentig een bloedige strijd afspeelde tussen de Russen en Tsjetsjeense separatisten; in deze context is het weinig opzienbarend dat de toenmalige Tsjetsjeense leiders oorlogstaal in de mond namen en opruiende taal verkondigden in uw deelrepubliek.

Wat er ook van zij, u verklaart dat er op deze video niets te zien is wat betreft uw persoonlijke problemen (CGVS 24.06.2013 p. 5).

Uw intern Russisch paspoort en de brief van de organisatie Chechen Committee For National Salvation had u al neergelegd bij uw eerste asielaanvraag en kunnen bijgevolg niet beschouwd worden als een nieuw element in uw huidige asielaanvraag.

Verder legt u nog een aantal vage verklaringen af die eveneens afbreuk doen aan de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Zo verklaart u dat uw broer Be.B. na uw vertrek uit uw land in 2008 nog convocaties voor u, uw zoon en voor zichzelf toegestuurd kreeg naar jullie ouderlijk huis waar hij verbleef (daarvan legt u er drie voor, zie boven).

Als u gevraagd wordt hoeveel er nog voor u zijn toegekomen verklaart u dat er dat 'veel' waren.

Als u gevraagd wordt wat u hiermee bedoelt, houdt u het op het vage 'ik weet het niet. Veel. Honderden.' (CGVS 24.06.2013 p. 6 & p. 7).

Ook over het aantal convocaties dat uw broer Be.B. als gevolg van u gekregen zou hebben, blijft u vaag: 'heel veel' en 'soms gaan ze er dagelijks naartoe' (CGVS 24.06.2013 p. 8).

U verklaart dat men nog vaak bij Be.B. kwam binnenvallen op zoek naar u, maar ook hierover bent u weinig concreet: 'na ons vertrek uit het land, wordt het huis volgens hem ten minste om de drie maanden doorzocht. Die convocaties bleven maar komen: wekelijks, maandelijks.'

Gevraagd om het aantal bezoeken te verduidelijken, verklaart u enkel dat u het niet weet (CGVS 24.06.2013 p. 9).

Welnu, dat u zo vaag blijft over het aantal convocaties dat nog toekwam en over het aantal bezoeken bij uw broer, is – gezien de ernst en de intensiteit van de vervolging die u aanhaalt en in navolging van de ongeloofwaardigheid van de convocaties die u neerlegt (zie boven) – weinig aannemelijk; te meer als u verklaart dat u sinds uw vertrek uit uw land nog vaak contact heeft met uw broers Be.B. en D. (CGVS 24.06.2013 p. 2-3).

Aangezien hierboven werd aangetoond dat er nog steeds geen geloof kan worden gehecht aan de elementen die u reeds tijdens uw eerste asielaanvraag aanhaalde, kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat de Kadyrovsti u zelfs in het opvangcentrum van Yvoir in België zijn komen opzoeken.

De ongeloofwaardigheid van dit incident blijkt overigens ook uit de vage verklaringen die u hierover aflegt. Zo heeft u moeite om het in de tijd te situeren ('in 2010 of in 2011. Ik weet het zo niet meer') en toont u niet aan dat ze daar speciaal voor u zouden zijn langsgekomen ('dat beweer ik niet', 'ik weet niet of ze gevraagd hebben naar mij') (CGVS p. 10).

Tot slot haalt uw advocaat aan het eind van het gehoor van uw zoon M.B. het Zwitserse OSAR-rapport aan waarin staat dat mensen die verdacht worden van hulp aan rebellen zeker het risico lopen op foltering bij een terugkeer naar Tsjetsjenië (CGVS 24.06.2013 M.B. p. 11).

Welnu, aangezien reeds omstandig werd aangetoond dat uw asielrelaas (o.a. het feit dat u en uw zoon beschuldigd werden van wapensmokkel, hulp aan rebellen en betrokkenheid bij een aanslag) ongeloofwaardig is, doet deze opmerking weinig terzake.

Aan het eind van het gehoor van uw zoon Baisangur verwijst uw advocaat nogmaals naar dit rapport en stelt dat hij problemen kan krijgen bij een loutere terugkeer naar Tsjetsjenië, zelfs los van uw problemen of die van uw zoon M.B. (CGVS Baisangur 24.06.2013 p. 5).

Welnu, het rapport « Caucase du Nord: sécurité et droits humains » van 12 september 2011 van de Zwitserse Organisatie voor Hulp aan Vluchtelingen, verwijst in punt 5.9 naar 3 bronnen.

De eerste bron is een rapport d.d. 6 juni 2010 van de rapporteur van de Raad van Europa, waarin de Documentatie- en researchdienst van het Commissariaat-generaal echter geen enkele melding heeft gevonden van gevaren die Tsjetsjenen lopen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren.

De 2de bron is een anonieme Tsjetsjeense verdediger van de mensenrechten van wie het Commissariaat-generaal niet de betrouwbaarheid kan controleren, noch de elementen waarop hij zich baseert.

De 3de bron is Svetlana Gannushkina van wie hierna sprake is.

Uit informatie die werd verzameld door het Commissariaat-generaal, en waarvan een synthese is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat Svetlana Gannushkina van de niet-gouvernementele organisatie Civic Assistance en Oleg Orlov van Memorial aangeven dat Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen.

Gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezen vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer.

Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen (International Crisis Group, Human Rights Watch, Caucasian Knot) maken immers geen enkele melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren op zich een risicogroep zouden vormen.

En noch de Internationale Organisatie voor Migratie noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië.

Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie, dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en worden voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden.

Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd, in het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid.

Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië.

Uit nadere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië bleek dat zij werden geïsoleerd of kans liepen om geïsoleerd te worden los van deze terugkeer.

Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis voor hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime).

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan men dus niet besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep.

Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

Wat u en uw gezin betreft, de vrees die jullie zouden kunnen hebben en het risico dat jullie zouden kunnen lopen in het geval van een terugkeer naar Tsjetsjenië werden beoordeeld in het licht van jullie persoonlijke situatie. Jullie eventuele lidmaatschap van een groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, kan niet worden beschouwd als een risico.

Welnu, zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt uit deze beoordeling niet dat u voldoende (gelooftwaardige) elementen naar voren hebt gebracht die overtuigend zouden zijn en die zouden rechtvaardigen dat er een internationale bescherming aan u en uw gezin wordt toegekend.

Alle bovenstaande elementen in acht genomen, dient geconcludeerd te worden dat u er aan de hand van uw neergelegde documenten en aangehaalde elementen tijdens uw tweede asielaanvraag niet in geslaagd bent aan te tonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect was en u alsnog in aanmerking zou komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw vrouw T.B. (O.V. 6.335.887) en uw kinderen D.B. (O.V. 6.335.885), M.B. (O.V. 7.700.481) en B.B. (O.V. 7.700.488) – uit wiens verklaringen blijkt dat ze zich voor hun asielaanvragen baseren op uw asielrelaas (zie gehoorverslagen vrouw en kinderen toegevoegd aan administratief dossier) – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming."

Uw intern Russisch paspoort bevat enkel informatie over uw identiteit, die hier niet betwist wordt. Dit document is bijgevolg niet van dien aard dat ze deze beslissing of die van uw man zou kunnen beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing inzake verzoekster, D.B., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Op 10 oktober 2008 bent u in België toegekomen samen met uw ouders Bo.B. (O.V. 6.335.887) en T.B. (O.V. 6.335.887) en uw dan minderjarige broers M.B. (O.V. 7.700.481) en B.B. (O.V. 7.700.488).

U diende op 20 oktober 2008 een eerste asielaanvraag in.

Op 27 mei 2010 ging het Commissariaat-generaal terzake over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U tekende tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 1 juli 2010.

De RVV bevestigde de beslissing van het CGVS echter op 9 februari 2011.

Het beroep dat u daartegen op 17 maart 2011 indiende bij de Raad van State (RvS) werd op 7 april 2011 verworpen.

Op 6 mei 2013 dient u, net als uw ouders, een tweede asielaanvraag in.

Ook uw ondertussen meerderjarig geworden broers dienen op dat moment een (voor hen eerste) asielaanvraag in.

In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaart u België nooit verlaten te hebben sinds uw aankomst in België in 2008. U verklaart zich nog steeds te beroepen op dezelfde elementen als bij uw eerste asielaanvraag, meer bepaald de problemen van uw vader en uw broer M.B.. Zij werden reeds tweemaal meegenomen en beschuldigd van betrokkenheid bij een terreuraanslag.

Persoonlijk had u geen problemen ondervonden in uw land van herkomst.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u uw originele interne Russische paspoort voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige, tweede asielaanvraag beroept op de problemen van uw broer M.B. (O.V. 7.700.481) (CGVS 24.06.2013 p. 3) die hun oorsprong vinden in de problemen

van uw vader Bo.B. (O.V. 6.335.887) (zie gehoorverslagen vader en broer toegevoegd aan administratief dossier).

Aangezien in het kader van de (tweede) asielaanvraag van uw vader door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw vader is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door de Belgische asielinstanties werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten bijgevolg als niet-bewezen werden beschouwd.

U diende hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die de beslissing van het Commissariaat-generaal op 2 februari 2011 bevestigde (uw cassatieberoep bij de Raad van State werd verworpen). U diende daarop een tweede asielaanvraag in.

Het Commissariaat-generaal kan zich er bijgevolg toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Er dient op gewezen te worden dat u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag blijft volharden in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd (nl. het feit dat uw zoon in Tsjetsjenië in 2007 werd opgepakt (waarbij u en hem beschuldigd werden van wapenopslag en van betrokkenheid bij een terreuraanslag) als gevolg van een schietincident in 1997 tussen u en toenmalige rebellen die nu tot de autoriteiten behoren; in 2008 werd uw zoon, samen met u, hierdoor nog eens opgepakt, zie dossier eerste asielaanvraag) (CGVS 24.06.2013 p. 3).

Daarom mag er van u verwacht worden dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu komt het CGVS tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Om te beginnen legt u drie convocaties neer waarmee u opgeroepen wordt op 13.02.2013, 24.02.2013 en 4.03.2013 (documenten 3, 4 & 5).

Het Commissariaat-generaal heeft echter gegronde redenen om te twifelen aan de authenticiteit van deze stukken.

Zo vertonen de drie stukken opmerkelijke vormelijke kenmerken: op geen enkele van de drie convocaties staat een stempel of officiële hoofding van de instantie die ze uitgaf, evenmin als de data waarop de convocaties zelf werden uitgegeven; op de tweede en derde convocaties ontbreekt überhaupt een handtekening van de persoon die ze opstelde en staat zelfs niet vermeld door welke instantie u wordt opgeroepen, enkel een adres, nl. Starosunzhenskayastraat 31 in Grozny – u verklaart meestal te worden opgeroepen door de ROVD van het Leninski- of Grozninskidistrict in Grozny, maar als u gevraagd wordt wat er zich op dat bewuste adres bevindt, verklaart u ‘ik zou het niet weten. Ik heb de convocaties niet bekeken’. Meer nog, u verklaart niet te zijn nagegaan wat er zich op dat adres bevindt (CGVS 24.06.2013 p. 7).

Als u door middel van deze convocaties nog effectief zou zijn opgeroepen en als u daardoor een nieuwe asielaanvraag indient ('...de situatie is in tussentijd nog erger geworden. Ik heb convocaties neergelegd...', CGVS 24.06.2013 p. 3), kan van u toch redelijkerwijs verwacht worden dat u hieromtrent enig naslagwerk verricht.

U verklaart dat de convocaties per post werden opgestuurd naar het adres van uw ouders in het dorp Vinogradnoye waar uw broer Be.B. op dat moment verbleef, waardoor ze zo in zijn bezit terecht kwamen (CGVS 24.06.2013 p. 7); toch valt er ook over de manier van afleveren van deze convocaties niets terug te vinden op de stukken.

Aangaande de convocatie met oproepingsdatum 13.02.2013 moet verder worden toegevoegd dat het nummer van de zaak in het kader waarvan u door middel van deze convocatie werd opgeroepen niet werd ingevuld en ook elders op de convocatie nergens een verwijzing terug te vinden is naar de concrete strafzaak in het kader waarvan u overeenkomstig dit document geconvoceerd wordt.

Ook op de twee andere convocaties staat niet vermeld met betrekking tot welke zaak u zich dient aan te melden.

Zodoende kunnen deze convocaties uw verklaringen als zou u worden geconvoceerd omdat u beschuldigd wordt van hulp aan de rebellen hoe dan ook niet staven (CGVS 24.06.2013 p. 8). Opmerkelijk is tot slot dat op de convocatie met oproepingsdatum 13.02.2013 voorgedrukt staat dat u opgeroepen wordt in de hoedanigheid van verweerder. Dit woord werd echter met balpen doorstreept en er werd verdachte boven geschreven.

De overige 2 door u voorgelegde convocaties vermelden niet eens in welke hoedanigheid u zich dient aan te bieden.

Al deze elementen doen ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van de door u voorgelegde convocaties.

Ook over de reden waarom u in 2013 – nota bene vijf jaar nadat u uw land verlaten heeft (2013 t.o.v. 2008) – nog zou worden opgeroepen, legt u weinig aannemelijke verklaringen af.

In het kader van deze convocaties heeft u het immers over 'deze zaak'.

Als u gevraagd wordt om welke zaak het gaat, verwijst u naar het feit dat u en uw zoon M.B. in 2008 meegenomen waren geweest en ook naar de vasthouding van M.B. het jaar daarvoor (in 2007) – bij de eerste vasthouding van uw zoon werd hij gedwongen een (blanco) document te ondertekenen waardoor jullie beschuldigd werden van wapenbezit en van betrokkenheid bij rebellen en bij aanslagen. Volgens u echter zijn deze beschuldigingen vals en is de reden van deze valse beschuldiging nog steeds het schietincident uit 1997 (bij de eerste vasthouding van uw zoon in 2007 hadden ze hem reeds herinnerd aan dit incident uit 1997) (CGVS 24.06.2013 p. 7-9).

Echter, zoals in het kader van uw eerste asielaanvraag omstandig werd aangetoond, zijn zowel dit schietincident van 1997 en de twee vasthoudingen in 2007 en 2008 niet geloofwaardig (zie dossier eerste asielaanvraag); bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat u vanwege deze feiten nog zou zijn opgeroepen in 2013 door middel van de drie nieuwe convocaties die u neerlegt.

Bovendien wordt de onaannemelijkheid van het door u aangehaalde asielrelaas nog versterkt door een aantal verklaringen die uw zoon M.B. aflegt over zijn vasthoudingen (zie gehoorverslag asielaanvraag zoon M.B., toegevoegd aan administratief dossier) en door de convocatie die hij hieromtrent neerlegt (document 2 in dossier zoon M.B.).

Zo verklaart M.B. dat iedereen van uw gezin aanwezig was in jullie appartement op het moment dat hij de eerste keer werd meegenomen (20.03.2007), dat zijn armen daarbij gewoon achter zijn rug werden gebonden en dat hij zo weggebracht werd. Volgens M.B. heeft iedereen van het gezin gezien dat hij zo werd weggebracht. Zijn moeder (uw vrouw) probeerde dit nog te verhinderen door aan hem te hangen maar dat lukte niet.

M.B. verklaart dat u, in tegenstelling tot uw vrouw, helemaal niets deed en niet tussenkwam omdat u anders riskeerde zwaar aangepakt te worden op dat moment (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 8-9).

U daarentegen had eerder op het CGVS al verklaard dat u bij deze arrestatie van uw zoon op 20 maart 2007 eerst een klap op uw hoofd kreeg met de kolf van een geweer en dat u de bewuste militair vastgreep bij de keel waardoor er een vechtpartij ontstond. Zo rolden jullie van de trap naar beneden; M.B. kwam ter hulp en uw vrouw kreeg er ook van langs.

Uw bloeddruk ging daarop de hoogte in waardoor u zo goed als bewusteloos raakte en het aan uw hart kreeg.

Toen u weer bijkwam, was iedereen volgens u aan het huilen en schreeuwen dat M.B. gearresteerd was. Naar eigen zeggen heeft u dus zelf niet gezien dat M.B. meegenomen werd (zie gehoorverslag eerste AA, CGVS 25.03.2010 p. 18).

Als uw zoon geconfronteerd wordt met deze toch afwijkende versies, verklaart hij dat hij dat niet weet omdat hij niet kan weten wat er gebeurd is nadat hij was meegenomen (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 11). Aangezien de vechtpartij tussen u en de militair plaatsvond voordat M.B. meegenomen werd en M.B. volgens u dan zelf toegesnel was, vormt dit weliswaar geen afdoende verklaring voor de aangehaalde tegenstrijdigheid.

Nog over deze dag in 2007 verklaart M.B. dat er nog andere jongens waren meegenomen, onder wie ene A. uit jullie appartementsgebouw (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 6).

U daarentegen had verklaard dat er die dag niemand anders dan uw zoon meegenomen of gearresteerd werd (zie gehoorverslag eerste AA, CGVS 25.03.2010 p. 18).

Hiermee geconfronteerd, zegt uw zoon enkel 'ik weet het niet' (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 11); wat een weinig overtuigende verklaring is voor deze tegenstrijdigheid, die hierdoor niet is opgeheven. Daarnaast verklaart M.B. aanvankelijk dat men hem tijdens zijn vasthouding in 2007 een document toeschoof en van hem eiste dat hij dat ondertekende; pas na vijf dagen deed hij dit.

Als hem gevraagd wordt wat er op dit document stond, verklaart hij aanvankelijk 'Geen idee. Ik mocht dat zelfs niet eens doornemen. Ze sloegen op me'. Hij gaf wel aan dat er op dit document lange teksten geschreven stonden (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 8).

Kort daarna echter verklaart hij dat er op dat document stond dat hij en zijn vader (u dus) betrokken waren bij wapenopslag en bij de organisatie van een terreuraanslag in de Staropromoslovskiwijk.

Als hij er dan op gewezen wordt dat hij eerst zei dat hij niet wist wat er op het document stond, verklaart hij 'Het gaat over twee verschillende zaken. Op papier stond er niets geschreven. Ze zeiden me mondeling dat ik daarbij betrokken was'. Echter, aangezien hij daarvoor reeds letterlijk had verklaard 'ze hebben dat papier naar me toegeschoven waarop stond dat ik daarbij betrokken was en hij ook' (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 9) volstaat dit argument niet ter verklaring van deze anomalie.

Meer nog, ze roept zelfs een nieuwe tegenstrijdigheid op aangezien uw zoon eerst uitdrukkelijk stelde dat er lange teksten op het document stonden, waarna hij zijn verklaringen aanpaste en plots zei dat het document leeg was (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 8-9).

Wat betreft de convocatie die M.B. neerlegt, kunnen gelijkaardige opmerkingen gemaakt worden als over de uwe.

Zo valt het meteen op dat zowel een officiële hoofding als een stempel van de instantie die ze uitgif ontbreken.

Het is ook eigenaardig dat onderaan deze convocatie bij het middel waarmee de convocatie is afgeleverd (voorgedrukte keuzes: per post, telefonisch, fax, elektronisch, telegraaf) geschreven staat 'medewerker van de politie van de ROVD' en bij de invulplaats voorzien in het geval van aflevering door koerier 'wijkagent van de ROVD van Grozny I. T. T.' waar normaal gezien de naam van de persoon ingevuld wordt die de convocatie in ontvangst genomen heeft en diens relatie tot de opgeroepene. Bovendien wordt M.B. overeenkomstig deze convocatie opgeroepen als getuige in strafzaak nummer 170 en niet als beschuldigde of verdachte.

Op basis van deze convocatie kan bijgevolg niet geconcludeerd worden dat uw zoon bij terugkeer naar de Russische Federatie iets te vrezen heeft.

In ditzelfde verband moet er ook op gewezen worden dat uw zoon opmerkelijk vaag bleef over de door hem neergelegde convocatie.

Zo had hij geen idee bij wie of welke dienst hij zich overeenkomstig dit document moest aanbieden. Hij kon evenmin zeggen wanneer hij volgens de convocatie moest verschijnen (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 4).

Hij argumenteerde wel dat hij nog veel te jong was om de convocatie te begrijpen toen ze binnenkwam en het bij jullie de gewoonte is dat ouders beslissingen nemen in plaats van hun kinderen, ongeacht hun leeftijd (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 4).

Deze argumentatie is echter niet afdoende.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij ter staving van zijn asielrelaas neerlegt.

Aangezien uw zoon deze convocatie zelf aanreikte om zijn asielrelaas te ondersteunen, kon redelijkerwijze van hem verwacht worden dat hij concrete informatie kon verschaffen over de inhoud van dit document, dat immers raakt aan de kern van zijn relaas.

Dit was in casu echter niet het geval.

Over deze convocatie op naam van M.B. (en ook over uw drie eigen convocaties) dient aanvullend nog te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat (officiële) documenten in de Russische Federatie en Tsjetsjenië gemakkelijk kunnen worden gekocht.

Rekening houdend met de hierboven opgesomde elementen, moet geconcludeerd worden dat de convocaties die u en uw zoon M.B. neerleggen niet van dien aard zijn dat ze de in uw eerste asielaanvraag aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas zouden herstellen.

Ook de door u neergelegde videocassette is hiertoe niet in staat.

Op de video zijn beelden te zien van de eerste Tsjetsjeense oorlog in mei 1995 (vernieldde huizen en dorpen, vluchtelingen die weggevoerd worden, Tsjetsjeense strijders aan het front, meeting van Tsjetsjeense leiders).

U verklaart dat u op de video éénmaal in beeld komt, namelijk terwijl u meehelpt vluchtelingen weg te brengen. Voor de rest bent u op de video niet te zien.

Als u gevraagd wordt wat u wil aantonen met het feit dat u op de video te zien bent terwijl u vluchtelingen helpt, verklaart u dat u daar helemaal niets mee wil bewijzen (CGVS 24.06.2013 p. 3-4). Op deze manier biedt uw verschijning op deze twintig jaar oude video slechts een minimale en weinig vernieuwende kijk op de negatieve beslissing die reeds genomen werd in het kader van uw eerste asielaanvraag.

Het CGVS stelt zich ook de vraag waarom en op welke manier uw hulp aan burgers op de vlucht voor het oorlogsgeweld (in de overigens veralgemeende oorlogssituatie in Tsjetsjenië in 1995) op dit moment aanleiding zou geven tot vervolging vanwege de huidige autoriteiten van uw land.

In ieder geval dient gewezen te worden op het volgende.

Aanvankelijk verklaart u meermaals dat u Dudayev (ex-president van Tsjetsjenië) al kende vanaf 1991 en dat dat voor u nu nog een gevaar betekent; de mensen die nu aan de macht zijn in Tsjetsjenië willen volgens u immers iedereen elimineren zoals ze reeds met Dudayev hadden gedaan.

Dat is wat uw belagers tegen uw broer zouden hebben gezegd (CGVS 24.06.2013 p. 4-5).

U verklaart dat men u in 2013 nog drie keer opriep (zie boven) omdat u in 1991 samen met Dudayev was.

Als u later herhaaldelijk en expliciet gevraagd wordt waarom het nu een probleem zou zijn dat u indertijd Dudayev kende, trekt u uw verklaringen dat uw link met Dudayev daarvan de oorzaak zou zijn echter weer in: 'het gaat eigenlijk niet om Dudayev. Ze kunnen ook andere zaken uitvinden. Ik kende ook andere mensen' en 'nu draait het om iets anders. Ik werd veroordeeld door mijn eigen zoon toen hij die papieren ondertekende. Daar gaat het om'.

U ontkent uitdrukkelijk dat uw link met Dudayev niets te maken heeft met de convocaties die u in 2013 kreeg (CGVS 24.06.2013 p. 8).

Op deze video bent u overigens niet te zien in het gezelschap van Dudayev (of van de Kadyrovs en Basayev) (CGVS 24.06.2013 p. 4).

Welnu, het feit dat u uw eerder opgeworpen verklaringen in verband met Dudayev als oorzaak van uw huidige problemen zelf weer intrekt, maakt dit element weinig aannemelijk en bijgevolg weinig relevant voor uw huidige, tweede asielaanvraag.

Van de volgens u werkelijke oorzaak van uw problemen en die van uw zoon M.B. (nl. het feit dat M.B. in 2007 documenten had ondertekend tijdens zijn vasthouding), werd hierboven (en ook in de beslissing van uw eerste asielaanvraag) reeds omstandig aangetoond dat ze ongeloofwaardig is (zie boven).

Ten slotte haalt u tijdens het gehoor een aantal keer aan dat de video 'compromitterend materiaal' over de huidige machthebbers in Tsjetsjenië bevat.

Als u gevraagd wordt wat voor compromitterend materiaal precies te zien is op deze beelden, verklaart u dat Dudayev, Yanderbayev, Ogodov, Akhmed & Ramzan Kadyrov, Basayev en Maskhadov te zien zijn terwijl ze bijeen zitten en uitleggen hoeveel Russen er gedood moesten worden (CGVS 24.06.2013 p. 4-5).

Op de beelden is inderdaad een bijeenkomst van deze Tsjetsjeense leiders te zien in mei 1995 (zie video); toch vraagt het Commissariaat-generaal zich af wat hier anno 2013 zo compromitterend aan zou zijn.

Het is immers geen geheim dat er zich in uw land midden jaren negentig een bloedige strijd afspeelde tussen de Russen en Tsjetsjeense separatisten; in deze context is het weinig opzienbarend dat de toenmalige Tsjetsjeense leiders oorlogstaal in de mond namen en opruiende taal verkondigden in uw deelrepubliek.

Wat er ook van zij, u verklaart dat er op deze video niets te zien is wat betreft uw persoonlijke problemen (CGVS 24.06.2013 p. 5).

Uw intern Russisch paspoort en de brief van de organisatie Chechen Committee For National Salvation had u al neergelegd bij uw eerste asielaanvraag en kunnen bijgevolg niet beschouwd worden als een nieuw element in uw huidige asielaanvraag.

Verder legt u nog een aantal vage verklaringen af die eveneens afbreuk doen aan de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Zo verklaart u dat uw broer Be.B. na uw vertrek uit uw land in 2008 nog convocaties voor u, uw zoon en voor zichzelf toegestuurd kreeg naar jullie ouderlijk huis waar hij verbleef (daarvan legt u er drie voor, zie boven).

Als u gevraagd wordt hoeveel er nog voor u zijn toegekomen verklaart u dat er dat 'veel' waren.

Als u gevraagd wordt wat u hiermee bedoelt, houdt u het op het vage 'ik weet het niet. Veel. Honderden.' (CGVS 24.06.2013 p. 6 & p. 7).

Ook over het aantal convocaties dat uw broer Be.B. als gevolg van u gekregen zou hebben, blijft u vaag: 'heel veel' en 'soms gaan ze er dagelijks naartoe' (CGVS 24.06.2013 p. 8).

U verklaart dat men nog vaak bij Be.B. kwam binnenvallen op zoek naar u, maar ook hierover bent u weinig concreet: 'na ons vertrek uit het land, wordt het huis volgens hem ten minste om de drie maanden doorzocht. Die convocaties bleven maar komen: wekelijks, maandelijks.'

Gevraagd om het aantal bezoeken te verduidelijken, verklaart u enkel dat u het niet weet (CGVS 24.06.2013 p. 9).

Welnu, dat u zo vaag blijft over het aantal convocaties dat nog toekwam en over het aantal bezoeken bij uw broer, is – gezien de ernst en de intensiteit van de vervolging die u aanhaalt en in navolging van de ongeloofwaardigheid van de convocaties die u neerlegt (zie boven) – weinig aannemelijk; te meer als u verklaart dat u sinds uw vertrek uit uw land nog vaak contact heeft met uw broers Be.B. en D. (CGVS 24.06.2013 p. 2-3).

Aangezien hierboven werd aangetoond dat er nog steeds geen geloof kan worden gehecht aan de elementen die u reeds tijdens uw eerste asielaanvraag aanhaalde, kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat de Kadyrovsti u zelfs in het opvangcentrum van Yvoir in België zijn komen opzoeken.

De ongeloofwaardigheid van dit incident blijkt overigens ook uit de vage verklaringen die u hierover aflegt. Zo heeft u moeite om het in de tijd te situeren ('in 2010 of in 2011. Ik weet het zo niet meer') en toont u niet aan dat ze daar speciaal voor u zouden zijn langsgesproken ('dat beweer ik niet', 'ik weet niet of ze gevraagd hebben naar mij') (CGVS p. 10).

Tot slot haalt uw advocaat aan het eind van het gehoor van uw zoon M.B. het Zwitserse OSAR-rapport aan waarin staat dat mensen die verdacht worden van hulp aan rebellen zeker het risico lopen op foltering bij een terugkeer naar Tsjetsjenië (CGVS 24.06.2013 M.B. p. 11).

Welnu, aangezien reeds omstandig werd aangetoond dat uw asielrelaas (o.a. het feit dat u en uw zoon beschuldigd werden van wapensmokkel, hulp aan rebellen en betrokkenheid bij een aanslag) ongeloofwaardig is, doet deze opmerking weinig terzake.

Aan het eind van het gehoor van uw zoon Baisangur verwijst uw advocaat nogmaals naar dit rapport en stelt dat hij problemen kan krijgen bij een loutere terugkeer naar Tsjetsjenië, zelfs los van uw problemen of die van uw zoon M.B. (CGVS Baisangur 24.06.2013 p. 5).

Welnu, het rapport « *Caucase du Nord: sécurité et droits humains* » van 12 september 2011 van de Zwitserse Organisatie voor Hulp aan Vluchtelingen, verwijst in punt 5.9 naar 3 bronnen.

De eerste bron is een rapport d.d. 6 juni 2010 van de rapporteur van de Raad van Europa, waarin de Documentatie- en researchdienst van het Commissariaat-generaal echter geen enkele melding heeft gevonden van gevaren die Tsjetsjenen lopen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren.

De 2de bron is een anonieme Tsjetsjeense verdediger van de mensenrechten van wie het Commissariaat-generaal niet de betrouwbaarheid kan controleren, noch de elementen waarop hij zich baseert.

De 3de bron is Svetlana Gannushkina van wie hierna sprake is.

Uit informatie die werd verzameld door het Commissariaat-generaal, en waarvan een synthese is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat Svetlana Gannushkina van de niet-gouvernementele organisatie Civic Assistance en Oleg Orlov van Memorial aangeven dat Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen.

Gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezen vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer.

Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen (International Crisis Group, Human Rights Watch, Caucasian Knot) maken immers geen enkele melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren op zich een risicogroep zouden vormen.

En noch de Internationale Organisatie voor Migratie noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië.

Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie, dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en worden voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden.

Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd, in het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid.

Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië.

Uit nadere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië bleek dat zij werden geïsoleerd of kans liepen om geïsoleerd te worden los van deze terugkeer.

Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis voor hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime).

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan men dus niet besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep.

Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

Wat u en uw gezin betreft, de vrees die jullie zouden kunnen hebben en het risico dat jullie zouden kunnen lopen in het geval van een terugkeer naar Tsjetsjenië werden beoordeeld in het licht van jullie persoonlijke situatie. Jullie eventuele lidmaatschap van een groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, kan niet worden beschouwd als een risico.

Welnu, zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt uit deze beoordeling niet dat u voldoende (gelooftwaardige) elementen naar voren hebt gebracht die overtuigend zouden zijn en die zouden rechtvaardigen dat er een internationale bescherming aan u en uw gezin wordt toegekend.

Alle bovenstaande elementen in acht genomen, dient geconcludeerd te worden dat u er aan de hand van uw neergelegde documenten en aangehaalde elementen tijdens uw tweede asielaanvraag niet in geslaagd bent aan te tonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect was en u alsnog in aanmerking zou komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw vrouw T.B. (O.V. 6.335.887) en uw kinderen D.B. (O.V. 6.335.885), M.B. (O.V. 7.700.481) en B .B. (O.V. 7.700.488) – uit wiens verklaringen blijkt dat ze zich voor hun asielaanvragen baseren op uw asielrelaas (zie gehoorverslagen vrouw en kinderen toegevoegd aan administratief dossier) – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.”

Uw intern Russisch paspoort bevat enkel informatie over uw identiteit, die hier niet betwist wordt. Dit document is bijgevolg niet van dien aard dat ze deze beslissing of die van uw vader zou kunnen beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.4. De bestreden beslissing inzake verzoekster, B.M., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn.

U bent geboren in Vinogradnoye (Tsjetsjenië) en woont in Grozny.

U bent de zoon van Bo.B. (O.V. 6.335.887) en T.B. (O.V. 6.335.887), en de broer van B.B. (O.V. 7.700.488) en D.B. (O.V. 6.335.885).

Op 20 maart 2007 – u bent dan 15 jaar – voeren militairen een paspoortcontrole uit in uw gebouw. Uw moeder ziet echter dat zij een grote zak naar de vijfde verdieping brengen. De militairen komen daarna naar jullie appartement en zeggen dat er wapens gevonden zijn in het gebouw en dat iemand van de inwoners dat daar gelegd moet hebben. Ze doen een huiszoeking bij jullie thuis en daarna wordt u meegenomen. U wordt een week vastgehouden en zwaar geslagen.

Men eist van u dat u een document ondertekent waarop staat dat u en uw vader betrokken zijn bij een aanslag en wapens stockeren. Pas op de vijfde dag van uw vasthouding zal u dat document (gedwongen) ondertekenen.

Als u kort daarna vrijgekocht wordt, vertelt u alles aan uw familie, maar niet dat u het document ondertekend heeft.

Op 8 augustus 2008 wordt u nog een keer meegenomen van bij u thuis. U wordt geblinddoekt afgevoerd. Tijdens uw ondervraging wordt u gedwongen toe te geven dat uw vader betrokken was bij de aanslagen. Men laat u daarop vrij niet ver van uw huis, geblinddoekt.

Op dat moment ziet u uw vader terug en realiseert u zich dat hij ook meegenomen geweest moet zijn. Uw ouders beslissen meteen dat jullie het land zullen verlaten.

Uiteindelijk verlaat u Tsjetsjenië op 11 augustus 2008 samen met uw ouders, uw broer en uw zus. Met een minibus gaan jullie naar Min Vod, Simferopol, Kiev en Brest.

Op die manier komen jullie op 4 september 2008 in Polen terecht, waar uw familie een asielaanvraag indient.

Een maand later gaan jullie naar België, waar uw ouders en uw meerderjarige zus een asielaanvraag indienen (uw broer en uzelf niet omdat jullie op dat moment minderjarig zijn).

Ondertussen wordt u op 31 maart 2010 meerderjarig.

Op 27 mei 2010 gaat het Commissariaat-generaal inzake de asielaanvragen van uw ouders en uw zus over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ze tekenen tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 1 juli 2010.

De RVV bevestigt de beslissing van het CGVS echter op 9 februari 2011.

Het beroep dat ze daartegen op 17 maart 2011 indienen bij de Raad van State (RvS) wordt op 7 april 2011 verworpen.

Op 25 juni 2012 wordt uw broer B.B. meerderjarig.

Op 6 mei 2013 dienen uw ouders en uw zus een tweede asielaanvraag in – uzelf en uw broer B.B. dienen op dat moment ook een (eerste) asielaanvraag in.

In diezelfde periode pas had u uw ouders verteld dat u het bewuste document ten tijde van uw vasthouding in 2007 had ondertekend.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw originele interne Russische paspoort en een originele convocaties voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit een vergelijking van uw verklaringen en die van uw vader Bo.B. (O.V. 6.335.887) (zie gehoorverslagen AA vader toegevoegd aan administratief dossier + CGVS 24.06.2013 p. 5) blijkt dat uw problemen (nl. uw vasthoudingen in 2007 en 2008) hun oorsprong vinden in de problemen van uw vader Bo.B. (O.V. 6.335.887).

Aangezien in het kader van de (tweede) asielaanvraag van uw vader door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw vader is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door de Belgische asielinstanties werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten bijgevolg als niet-bewezen werden beschouwd.

U diende hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die de beslissing van het Commissariaat-generaal op 2 februari 2011 bevestigde (uw cassatieberoep bij de Raad van State werd verworpen). U diende daarop een tweede asielaanvraag in.

Het Commissariaat-generaal kan zich er bijgevolg toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezig elementen.

Er dient op gewezen te worden dat u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag blijft volharden in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet-bewezen werden beschouwd (nl. het feit dat uw zoon in Tsjetsjenië in 2007 werd opgepakt (waarbij u en hem beschuldigd werden van wapenopslag en van betrokkenheid bij een terreuraanslag) als gevolg van een schietincident in 1997 tussen u en toenmalige rebellen die nu tot de autoriteiten behoren; in 2008 werd uw zoon, samen met u, hierdoor nog eens opgepakt, zie dossier eerste asielaanvraag) (CGVS 24.06.2013 p. 3).

Daarom mag er van u verwacht worden dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu komt het CGVS tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Om te beginnen legt u drie convocaties neer waarmee u opgeroepen wordt op 13.02.2013, 24.02.2013 en 4.03.2013 (documenten 3, 4 & 5).

Het Commissariaat-generaal heeft echter gegronde redenen om te twijfelen aan de authenticiteit van deze stukken.

Zo vertonen de drie stukken opmerkelijke vormelijke kenmerken: op geen enkele van de drie convocaties staat een stempel of officiële hoofding van de instantie die ze uitgaf, evenmin als de data waarop de convocaties zelf werden uitgegeven; op de tweede en derde convocaties ontbreekt überhaupt een handtekening van de persoon die ze opstelde en staat zelfs niet vermeld door welke instantie u wordt opgeroepen, enkel een adres, nl. Starosunzhenskayastraat 31 in Grozny – u verklaart meestal te worden opgeroepen door de ROVD van het Leninski- of Grozninskidistrict in Grozny, maar als u gevraagd wordt wat er zich op dat bewuste adres bevindt, verklaart u 'ik zou het niet weten. Ik heb de convocaties niet bekeken'. Meer nog, u verklaart niet te zijn nagegaan wat er zich op dat adres bevindt (CGVS 24.06.2013 p. 7).

Als u door middel van deze convocaties nog effectief zou zijn opgeroepen en als u daardoor een nieuwe asielaanvraag indient ('...de situatie is in tussentijd nog erger geworden. Ik heb convocaties neergelegd...', CGVS 24.06.2013 p. 3), kan van u toch redelijkerwijs verwacht worden dat u hieromtrent enig naslagwerk verricht.

U verklaart dat de convocaties per post werden opgestuurd naar het adres van uw ouders in het dorp Vinogradnoye waar uw broer Be.B. op dat moment verbleef, waardoor ze zo in zijn bezit terecht kwamen (CGVS 24.06.2013 p. 7); toch valt er ook over de manier van afleveren van deze convocaties niets terug te vinden op de stukken.

Aangaande de convocatie met oproepingsdatum 13.02.2013 moet verder worden toegevoegd dat het nummer van de zaak in het kader waarvan u door middel van deze convocatie werd opgeroepen niet werd ingevuld en ook elders op de convocatie nergens een verwijzing terug te vinden is naar de concrete strafzaak in het kader waarvan u overeenkomstig dit document geconvoceerd wordt.

Ook op de twee andere convocaties staat niet vermeld met betrekking tot welke zaak u zich dient aan te melden.

Zodoende kunnen deze convocaties uw verklaringen als zou u worden geconvoceerd omdat u beschuldigd wordt van hulp aan de rebellen hoe dan ook niet staven (CGVS 24.06.2013 p. 8). Opmerkelijk is tot slot dat op de convocatie met oproepingsdatum 13.02.2013 voorgedrukt staat dat u opgeroepen wordt in de hoedanigheid van verweerder. Dit woord werd echter met balpen doorstreept en er werd verdachte boven geschreven.

De overige 2 door u voorgelegde convocaties vermelden niet eens in welke hoedanigheid u zich dient aan te bieden.

Al deze elementen doen ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van de door u voorgelegde convocaties.

Ook over de reden waarom u in 2013 – nota bene vijf jaar nadat u uw land verlaten heeft (2013 t.o.v. 2008) – nog zou worden opgeroepen, legt u weinig aannemelijke verklaringen af.

In het kader van deze convocaties heeft u het immers over 'deze zaak'.

Als u gevraagd wordt om welke zaak het gaat, verwijst u naar het feit dat u en uw zoon M.B. in 2008 meegenomen waren geweest en ook naar de vasthouding van M.B. het jaar daarvoor (in 2007) – bij de eerste vasthouding van uw zoon werd hij gedwongen een (blanco) document te ondertekenen waardoor jullie beschuldigd werden van wapenbezit en van betrokkenheid bij rebellen en bij aanslagen. Volgens u echter zijn deze beschuldigingen vals en is de reden van deze valse beschuldiging nog steeds het schietincident uit 1997 (bij de eerste vasthouding van uw zoon in 2007 hadden ze hem reeds herinnerd aan dit incident uit 1997) (CGVS 24.06.2013 p. 7-9).

Echter, zoals in het kader van uw eerste asielaanvraag omstandig werd aangetoond, zijn zowel dit schietincident van 1997 en de twee vasthoudingen in 2007 en 2008 niet geloofwaardig (zie dossier eerste asielaanvraag); bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat u vanwege deze feiten nog zou zijn opgeroepen in 2013 door middel van de drie nieuwe convocaties die u neerlegt.

Bovendien wordt de onaannemelijkheid van het door u aangehaalde asielrelaas nog versterkt door een aantal verklaringen die uw zoon M.B. aflegt over zijn vasthoudingen (zie gehoorverslag asielaanvraag zoon M.B., toegevoegd aan administratief dossier) en door de convocatie die hij hieromtrent neerlegt (document 2 in dossier zoon M.B.).

Zo verklaart M.B. dat iedereen van uw gezin aanwezig was in jullie appartement op het moment dat hij de eerste keer werd meegenomen (20.03.2007), dat zijn armen daarbij gewoon achter zijn rug werden gebonden en dat hij zo weggebracht werd. Volgens M.B. heeft iedereen van het gezin gezien dat hij zo werd weggebracht. Zijn moeder (uw vrouw) probeerde dit nog te verhinderen door aan hem te hangen maar dat lukte niet.

M.B. verklaart dat u, in tegenstelling tot uw vrouw, helemaal niets deed en niet tussenkwam omdat u anders riskeerde zwaar aangepakt te worden op dat moment (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 8-9).

U daarentegen had eerder op het CGVS al verklaard dat u bij deze arrestatie van uw zoon op 20 maart 2007 eerst een klap op uw hoofd kreeg met de kolf van een geweer en dat u de bewuste militair vastgreep bij de keel waardoor er een vechtpartij ontstond. Zo rolden jullie van de trap naar beneden; M.B. kwam ter hulp en uw vrouw kreeg er ook van langs.

Uw bloeddruk ging daarop de hoogte in waardoor u zo goed als bewusteloos raakte en het aan uw hart kreeg.

Toen u weer bijkwam, was iedereen volgens u aan het huilen en schreeuwen dat M.B. gearresteerd was. Naar eigen zeggen heeft u dus zelf niet gezien dat M.B. meegenomen werd (zie gehoorverslag eerste AA, CGVS 25.03.2010 p. 18).

Als uw zoon geconfronteerd wordt met deze toch afwijkende versies, verklaart hij dat hij dat niet weet omdat hij niet kan weten wat er gebeurd is nadat hij was meegenomen (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 11). Aangezien de vechtpartij tussen u en de militair plaatsvond voordat M.B. meegenomen werd en M.B. volgens u dan zelf toegesnel was, vormt dit weliswaar geen afdoende verklaring voor de aangehaalde tegenstrijdigheid.

Nog over deze dag in 2007 verklaart M.B. dat er nog andere jongens waren meegenomen, onder wie ene A. uit jullie appartementsgebouw (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 6).

U daarentegen had verklaard dat er die dag niemand anders dan uw zoon meegenomen of gearresteerd werd (zie gehoorverslag eerste AA, CGVS 25.03.2010 p. 18).

Hiermee geconfronteerd, zegt uw zoon enkel 'ik weet het niet' (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 11); wat een weinig overtuigende verklaring is voor deze tegenstrijdigheid, die hierdoor niet is opgeheven. Daarnaast verklaart M.B. aanvankelijk dat men hem tijdens zijn vasthouding in 2007 een document toeschoof en van hem eiste dat hij dat ondertekende; pas na vijf dagen deed hij dit.

Als hem gevraagd wordt wat er op dit document stond, verklaart hij aanvankelijk 'Geen idee. Ik mocht dat zelfs niet eens doornemen. Ze sloegen op me'. Hij gaf wel aan dat er op dit document lange teksten geschreven stonden (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 8).

Kort daarna echter verklaart hij dat er op dat document stond dat hij en zijn vader (u dus) betrokken waren bij wapenopslag en bij de organisatie van een terreuraanslag in de Staropromoslovskiwijk.

Als hij er dan op gewezen wordt dat hij eerst zei dat hij niet wist wat er op het document stond, verklaart hij 'Het gaat over twee verschillende zaken. Op papier stond er niets geschreven. Ze zeiden me mondeling dat ik daarbij betrokken was'. Echter, aangezien hij daarvoor reeds letterlijk had verklaard 'ze hebben dat papier naar me toegeschoven waarop stond dat ik daarbij betrokken was en hij ook' (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 9) volstaat dit argument niet ter verklaring van deze anomalie.

Meer nog, ze roept zelfs een nieuwe tegenstrijdigheid op aangezien uw zoon eerst uitdrukkelijk stelde dat er lange teksten op het document stonden, waarna hij zijn verklaringen aanpaste en plots zei dat het document leeg was (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 8-9).

Wat betreft de convocatie die M.B. neerlegt, kunnen gelijkaardige opmerkingen gemaakt worden als over de uwe.

Zo valt het meteen op dat zowel een officiële hoofding als een stempel van de instantie die ze uitgaf ontbreken.

Het is ook eigenaardig dat onderaan deze convocatie bij het middel waarmee de convocatie is afgeleverd (voorgedrukte keuzes: per post, telefonisch, fax, elektronisch, telegraaf) geschreven staat 'medewerker van de politie van de ROVD' en bij de invulplaats voorzien in het geval van aflevering door koerier 'wijkagent van de ROVD van Grozny I. T. T.' waar normaal gezien de naam van de persoon ingevuld wordt die de convocatie in ontvangst genomen heeft en diens relatie tot de opgeroepene. Bovendien wordt M.B. overeenkomstig deze convocatie opgeroepen als getuige in strafzaak nummer 170 en niet als beschuldigde of verdachte.

Op basis van deze convocatie kan bijgevolg niet geconcludeerd worden dat uw zoon bij terugkeer naar de Russische Federatie iets te vrezen heeft.

In ditzelfde verband moet er ook op gewezen worden dat uw zoon opmerkelijk vaag bleef over de door hem neergelegde convocatie.

Zo had hij geen idee bij wie of welke dienst hij zich overeenkomstig dit document moest aanbieden. Hij kon evenmin zeggen wanneer hij volgens de convocatie moest verschijnen (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 4).

Hij argumenteerde wel dat hij nog veel te jong was om de convocatie te begrijpen toen ze binnenkwam en het bij jullie de gewoonte is dat ouders beslissingen nemen in plaats van hun kinderen, ongeacht hun leeftijd (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 4).

Deze argumentatie is echter niet afdoende.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij ter staving van zijn asielrelaas neerlegt.

Aangezien uw zoon deze convocatie zelf aanreikte om zijn asielrelaas te ondersteunen, kon redelijkerwijze van hem verwacht worden dat hij concrete informatie kon verschaffen over de inhoud van dit document, dat immers raakt aan de kern van zijn relaas.

Dit was in casu echter niet het geval.

Over deze convocatie op naam van M.B. (en ook over uw drie eigen convocaties) dient aanvullend nog te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat (officiële) documenten in de Russische Federatie en Tsjetsjenië gemakkelijk kunnen worden gekocht.

Rekening houdend met de hierboven opgesomde elementen, moet geconcludeerd worden dat de convocaties die u en uw zoon M.B. neerleggen niet van dien aard zijn dat ze de in uw eerste asielaanvraag aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas zouden herstellen.

Ook de door u neergelegde videocassette is hiertoe niet in staat.

Op de video zijn beelden te zien van de eerste Tsjetsjeense oorlog in mei 1995 (vernielde huizen en dorpen, vluchtelingen die weggevoerd worden, Tsjetsjeense strijders aan het front, meeting van Tsjetsjeense leiders).

U verklaart dat u op de video éénmaal in beeld komt, namelijk terwijl u meehelpt vluchtelingen weg te brengen. Voor de rest bent u op de video niet te zien.

Als u gevraagd wordt wat u wil aantonen met het feit dat u op de video te zien bent terwijl u vluchtelingen helpt, verklaart u dat u daar helemaal niets mee wil bewijzen (CGVS 24.06.2013 p. 3-4). Op deze manier biedt uw verschijning op deze twintig jaar oude video slechts een minimale en weinig vernieuwende kijk op de negatieve beslissing die reeds genomen werd in het kader van uw eerste asielaanvraag.

Het CGVS stelt zich ook de vraag waarom en op welke manier uw hulp aan burgers op de vlucht voor het oorlogsgeweld (in de overigens veralgemeende oorlogssituatie in Tsjetsjenië in 1995) op dit moment aanleiding zou geven tot vervolging vanwege de huidige autoriteiten van uw land.

In ieder geval dient gewezen te worden op het volgende.

Aanvankelijk verklaart u meermaals dat u Dudayev (ex-president van Tsjetsjenië) al kende vanaf 1991 en dat dat voor u nu nog een gevaar betekent; de mensen die nu aan de macht zijn in Tsjetsjenië willen volgens u immers iedereen elimineren zoals ze reeds met Dudayev hadden gedaan.

Dat is wat uw belagers tegen uw broer zouden hebben gezegd (CGVS 24.06.2013 p. 4-5).

U verklaart dat men u in 2013 nog drie keer opriep (zie boven) omdat u in 1991 samen met Dudayev was.

Als u later herhaaldelijk en expliciet gevraagd wordt waarom het nu een probleem zou zijn dat u indertijd Dudayev kende, trekt u uw verklaringen dat uw link met Dudayev daarvan de oorzaak zou zijn echter weer in: 'het gaat eigenlijk niet om Dudayev. Ze kunnen ook andere zaken uitvinden. Ik kende ook andere mensen' en 'nu draait het om iets anders. Ik werd veroordeeld door mijn eigen zoon toen hij die papieren ondertekende. Daar gaat het om'.

U ontkent uitdrukkelijk dat uw link met Dudayev niets te maken heeft met de convocaties die u in 2013 kreeg (CGVS 24.06.2013 p. 8).

Op deze video bent u overigens niet te zien in het gezelschap van Dudayev (of van de Kadyrovs en Basayev) (CGVS 24.06.2013 p. 4).

Welnu, het feit dat u uw eerder opgeworpen verklaringen in verband met Dudayev als oorzaak van uw huidige problemen zelf weer intrekt, maakt dit element weinig aannemelijk en bijgevolg weinig relevant voor uw huidige, tweede asielaanvraag.

Van de volgens u werkelijke oorzaak van uw problemen en die van uw zoon M.B. (nl. het feit dat M.B. in 2007 documenten had ondertekend tijdens zijn vasthouding), werd hierboven (en ook in de beslissing van uw eerste asielaanvraag) reeds omstandig aangetoond dat ze ongeloofwaardig is (zie boven).

Ten slotte haalt u tijdens het gehoor een aantal keer aan dat de video 'compromitterend materiaal' over de huidige machthebbers in Tsjetsjenië bevat.

Als u gevraagd wordt wat voor compromitterend materiaal precies te zien is op deze beelden, verklaart u dat Dudayev, Yanderbayev, Ogodov, Akhmed & Ramzan Kadyrov, Basayev en Maskhadov te zien zijn terwijl ze bijeen zitten en uitleggen hoeveel Russen er gedood moesten worden (CGVS 24.06.2013 p. 4-5).

Op de beelden is inderdaad een bijeenkomst van deze Tsjetsjeense leiders te zien in mei 1995 (zie video); toch vraagt het Commissariaat-generaal zich af wat hier anno 2013 zo compromitterend aan zou zijn.

Het is immers geen geheim dat er zich in uw land midden jaren negentig een bloedige strijd afspeelde tussen de Russen en Tsjetsjeense separatisten; in deze context is het weinig opzienbarend dat de toenmalige Tsjetsjeense leiders oorlogstaal in de mond namen en opruiende taal verkondigden in uw deelrepubliek.

Wat er ook van zij, u verklaart dat er op deze video niets te zien is wat betreft uw persoonlijke problemen (CGVS 24.06.2013 p. 5).

Uw intern Russisch paspoort en de brief van de organisatie Chechen Committee For National Salvation had u al neergelegd bij uw eerste asielaanvraag en kunnen bijgevolg niet beschouwd worden als een nieuw element in uw huidige asielaanvraag.

Verder legt u nog een aantal vage verklaringen af die eveneens afbreuk doen aan de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Zo verklaart u dat uw broer Be.B. na uw vertrek uit uw land in 2008 nog convocaties voor u, uw zoon en voor zichzelf toegestuurd kreeg naar jullie ouderlijk huis waar hij verbleef (daarvan legt u er drie voor, zie boven).

Als u gevraagd wordt hoeveel er nog voor u zijn toegekomen verklaart u dat er dat 'veel' waren.

Als u gevraagd wordt wat u hiermee bedoelt, houdt u het op het vage 'ik weet het niet. Veel. Honderden.' (CGVS 24.06.2013 p. 6 & p. 7).

Ook over het aantal convocaties dat uw broer Be.B. als gevolg van u gekregen zou hebben, blijft u vaag: 'heel veel' en 'soms gaan ze er dagelijks naartoe' (CGVS 24.06.2013 p. 8).

U verklaart dat men nog vaak bij Be.B. kwam binnenvallen op zoek naar u, maar ook hierover bent u weinig concreet: 'na ons vertrek uit het land, wordt het huis volgens hem ten minste om de drie maanden doorzocht. Die convocaties bleven maar komen: wekelijks, maandelijks.'

Gevraagd om het aantal bezoeken te verduidelijken, verklaart u enkel dat u het niet weet (CGVS 24.06.2013 p. 9).

Welnu, dat u zo vaag blijft over het aantal convocaties dat nog toekwam en over het aantal bezoeken bij uw broer, is – gezien de ernst en de intensiteit van de vervolging die u aanhaalt en in navolging van de ongeloofwaardigheid van de convocaties die u neerlegt (zie boven) – weinig aannemelijk; te meer als u verklaart dat u sinds uw vertrek uit uw land nog vaak contact heeft met uw broers Be.B. en D. (CGVS 24.06.2013 p. 2-3).

Aangezien hierboven werd aangetoond dat er nog steeds geen geloof kan worden gehecht aan de elementen die u reeds tijdens uw eerste asielaanvraag aanhaalde, kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat de Kadyrovsti u zelfs in het opvangcentrum van Yvoir in België zijn komen opzoeken.

De ongeloofwaardigheid van dit incident blijkt overigens ook uit de vage verklaringen die u hierover aflegt. Zo heeft u moeite om het in de tijd te situeren ('in 2010 of in 2011. Ik weet het zo niet meer') en toont u niet aan dat ze daar speciaal voor u zouden zijn langsgesproken ('dat beweer ik niet', 'ik weet niet of ze gevraagd hebben naar mij') (CGVS p. 10).

Tot slot haalt uw advocaat aan het eind van het gehoor van uw zoon M.B. het Zwitserse OSAR-rapport aan waarin staat dat mensen die verdacht worden van hulp aan rebellen zeker het risico lopen op foltering bij een terugkeer naar Tsjetsjenië (CGVS 24.06.2013 M.B. p. 11).

Welnu, aangezien reeds omstandig werd aangetoond dat uw asielrelaas (o.a. het feit dat u en uw zoon beschuldigd werden van wapensmokkel, hulp aan rebellen en betrokkenheid bij een aanslag) ongeloofwaardig is, doet deze opmerking weinig terzake.

Aan het eind van het gehoor van uw zoon Baisangur verwijst uw advocaat nogmaals naar dit rapport en stelt dat hij problemen kan krijgen bij een loutere terugkeer naar Tsjetsjenië, zelfs los van uw problemen of die van uw zoon M.B. (CGVS Baisangur 24.06.2013 p. 5).

Welnu, het rapport « Caucase du Nord: sécurité et droits humains » van 12 september 2011 van de Zwitserse Organisatie voor Hulp aan Vluchtelingen, verwijst in punt 5.9 naar 3 bronnen.

De eerste bron is een rapport d.d. 6 juni 2010 van de rapporteur van de Raad van Europa, waarin de Documentatie- en researchdienst van het Commissariaat-generaal echter geen enkele melding heeft gevonden van gevaren die Tsjetsjenen lopen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren.

De 2de bron is een anonieme Tsjetsjeense verdediger van de mensenrechten van wie het Commissariaat-generaal niet de betrouwbaarheid kan controleren, noch de elementen waarop hij zich baseert.

De 3de bron is Svetlana Gannushkina van wie hierna sprake is.

Uit informatie die werd verzameld door het Commissariaat-generaal, en waarvan een synthese is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat Svetlana Gannushkina van de niet-

gouvernementele organisatie Civic Assistance en Oleg Orlov van Memorial aangeven dat Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen.

Gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezen vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer.

Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen (International Crisis Group, Human Rights Watch, Caucasian Knot) maken immers geen enkele melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren op zich een risicogroep zouden vormen.

En noch de Internationale Organisatie voor Migratie noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië.

Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie, dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en worden voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden.

Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd, in het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid.

Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië.

Uit nadere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië bleek dat zij werden geïsoleerd of kans liepen om geïsoleerd te worden los van deze terugkeer.

Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis voor hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime).

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan men dus niet besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep.

Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

Wat u en uw gezin betreft, de vrees die jullie zouden kunnen hebben en het risico dat jullie zouden kunnen lopen in het geval van een terugkeer naar Tsjetsjenië werden beoordeeld in het licht van jullie persoonlijke situatie. Jullie eventuele lidmaatschap van een groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, kan niet worden beschouwd als een risico.

Welnu, zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt uit deze beoordeling niet dat u voldoende (gelooftwaardige) elementen naar voren hebt gebracht die overtuigend zouden zijn en die zouden rechtvaardigen dat er een internationale bescherming aan u en uw gezin wordt toegekend.

Alle bovenstaande elementen in acht genomen, dient geconcludeerd te worden dat u er aan de hand van uw neergelegde documenten en aangehaalde elementen tijdens uw tweede asielaanvraag niet in geslaagd bent aan te tonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect was en u alsnog in aanmerking zou komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij

het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw vrouw T.B. (O.V. 6.335.887) en uw kinderen D.B. (O.V. 6.335.885), M.B. (O.V. 7.700.481) en B .B. (O.V. 7.700.488) – uit wiens verklaringen blijkt dat ze zich voor hun asielaanvragen baseren op uw asielrelaas (zie gehoorverslagen vrouw en kinderen toegevoegd aan administratief dossier) – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.”

Een appreciatie van de door u aangehaalde, persoonlijke problemen (i.e. uw twee vasthoudingen) komt in de beslissing van uw vader aan bod. Uw intern Russisch paspoort bevat enkel informatie over uw identiteit, die hier niet betwist wordt. De convocatie die u neerlegt werd besproken in de beslissing van uw vader, waarvan u hierboven een neerslag vindt. Deze documenten zijn bijgevolg niet van dien aard dat ze deze beslissing of die van uw vader zouden kunnen beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.5. De bestreden beslissing inzake verzoeker, B.B., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn.

U bent geboren in Vinogradnoye (Tsjetsjenië) en woont in Grozny.

U bent de zoon van Bo.B. (O.V. 6.335.887) en T.B. (O.V. 6.335.887), en de broer van M.B. (O.V. 7.700.481) en D.B. (O.V. 6.335.885).

U verklaart asiel aan te vragen omwille van uw vader en uw broer die beschuldigd worden van betrokkenheid bij explosies en wapenbezit. Zij waren daartoe reeds opgepakt in 2007 en 2008.

Aangezien uw vader Dudayev en zijn omgeving goed kende, vreest u ook gedood te worden door Ramzan Kadyrov.

Uiteindelijk verlaat u Tsjetsjenië in augustus 2008 samen met uw ouders, uw broer en uw zus. Met een minibus gaan jullie naar Min Vod, Simferopol, Kiev en Brest.

Op die manier komen jullie in Polen terecht, waar uw familie een asielaanvraag indient.

Daarna komen jullie in België terecht, waar uw ouders en uw meerderjarige zus een asielaanvraag indienen (uw broer en uzelf niet omdat jullie op dat moment minderjarig zijn).

Ondertussen wordt uw broer M.B. op 31 maart 2010 meerderjarig.

Op 27 mei 2010 gaat het Commissariaat-generaal inzake de asielaanvragen van uw ouders en uw zus over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ze tekenen tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 1 juli 2010.

De RVV bevestigt de beslissing van het CGVS echter op 9 februari 2011.

Het beroep dat ze daartegen op 17 maart 2011 indienen bij de Raad van State (RvS) wordt op 7 april 2011 verworpen.

Op 25 juni 2012 wordt u meerderjarig.

Op 6 mei 2013 dienen uw ouders en uw zus een tweede asielaanvraag in – uzelf en uw broer M.B. dienen op dat moment ook een (eerste) asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw originele interne Russische paspoort voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op de problemen van uw broer M.B. (O.V. 7.700.481) en van uw vader Bo.B. (O.V. 6.335.887), die hun oorsprong vinden in wat uw vader vroeger heeft meegemaakt (CGVS 24.06.2013 p. 4) (zie gehoorverslagen vader en broer toegevoegd aan administratief dossier).

Aangezien in het kader van de (tweede) asielaanvraag van uw vader door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw vader is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door de Belgische asielinstanties werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten bijgevolg als niet-bewezen werden beschouwd.

U diende hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die de beslissing van het Commissariaat-generaal op 2 februari 2011 bevestigde (uw cassatieberoep bij de Raad van State werd verworpen). U diende daarop een tweede asielaanvraag in.

Het Commissariaat-generaal kan zich er bijgevolg toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Er dient op gewezen te worden dat u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag blijft volharden in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet-bewezen werden beschouwd (nl. het feit dat uw zoon in Tsjetsjenië in 2007 werd opgepakt (waarbij u en hem beschuldigd werden van wapenopslag en van betrokkenheid bij een terreuraanslag) als gevolg van een schietincident in 1997 tussen u en toenmalige rebellen die nu tot de autoriteiten behoren; in 2008 werd uw zoon, samen met u, hierdoor nog eens opgepakt, zie dossier eerste asielaanvraag) (CGVS 24.06.2013 p. 3).

Daarom mag er van u verwacht worden dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu komt het CGVS tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Om te beginnen legt u drie convocaties neer waarmee u opgeroepen wordt op 13.02.2013, 24.02.2013 en 4.03.2013 (documenten 3, 4 & 5).

Het Commissariaat-generaal heeft echter gegronde redenen om te twifelen aan de authenticiteit van deze stukken.

Zo vertonen de drie stukken opmerkelijke vormelijke kenmerken: op geen enkele van de drie convocaties staat een stempel of officiële hoofding van de instantie die ze uitgaf, evenmin als de data waarop de convocaties zelf werden uitgegeven; op de tweede en derde convocaties ontbreekt überhaupt een

handtekening van de persoon die ze opstelde en staat zelfs niet vermeld door welke instantie u wordt opgeroepen, enkel een adres, nl. Starosunzhenskayastraat 31 in Grozny – u verklaart meestal te worden opgeroepen door de ROVD van het Leninski- of Grozninskidistrict in Grozny, maar als u gevraagd wordt wat er zich op dat bewuste adres bevindt, verklaart u 'ik zou het niet weten. Ik heb de convocaties niet bekeken'. Meer nog, u verklaart niet te zijn nagegaan wat er zich op dat adres bevindt (CGVS 24.06.2013 p. 7).

Als u door middel van deze convocaties nog effectief zou zijn opgeroepen en als u daardoor een nieuwe asielaanvraag indient ('...de situatie is in tussentijd nog erger geworden. Ik heb convocaties neergelegd...', CGVS 24.06.2013 p. 3), kan van u toch redelijkerwijs verwacht worden dat u hieromtrent enig naslagwerk verricht.

U verklaart dat de convocaties per post werden opgestuurd naar het adres van uw ouders in het dorp Vinogradnoye waar uw broer Be.B. op dat moment verbleef, waardoor ze zo in zijn bezit terecht kwamen (CGVS 24.06.2013 p. 7); toch valt er ook over de manier van afleveren van deze convocaties niets terug te vinden op de stukken.

Aangaande de convocatie met oproepingsdatum 13.02.2013 moet verder worden toegevoegd dat het nummer van de zaak in het kader waarvan u door middel van deze convocatie werd opgeroepen niet werd ingevuld en ook elders op de convocatie nergens een verwijzing terug te vinden is naar de concrete strafzaak in het kader waarvan u overeenkomstig dit document geconvoceerd wordt.

Ook op de twee andere convocaties staat niet vermeld met betrekking tot welke zaak u zich dient aan te melden.

Zodoende kunnen deze convocaties uw verklaringen als zou u worden geconvoceerd omdat u beschuldigd wordt van hulp aan de rebellen hoe dan ook niet staven (CGVS 24.06.2013 p. 8). Opmerkelijk is tot slot dat op de convocatie met oproepingsdatum 13.02.2013 voorgedrukt staat dat u opgeroepen wordt in de hoedanigheid van verweerder. Dit woord werd echter met balpen doorstreept en er werd verdachte boven geschreven.

De overige 2 door u voorgelegde convocaties vermelden niet eens in welke hoedanigheid u zich dient aan te bieden.

Al deze elementen doen ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van de door u voorgelegde convocaties.

Ook over de reden waarom u in 2013 – nota bene vijf jaar nadat u uw land verlaten heeft (2013 t.o.v. 2008) – nog zou worden opgeroepen, legt u weinig aannemelijke verklaringen af.

In het kader van deze convocaties heeft u het immers over 'deze zaak'.

Als u gevraagd wordt om welke zaak het gaat, verwijst u naar het feit dat u en uw zoon M.B. in 2008 meegenomen waren geweest en ook naar de vasthouding van M.B. het jaar daarvoor (in 2007) – bij de eerste vasthouding van uw zoon werd hij gedwongen een (blanco) document te ondertekenen waardoor jullie beschuldigd werden van wapenbezit en van betrokkenheid bij rebellen en bij aanslagen. Volgens u echter zijn deze beschuldigingen vals en is de reden van deze valse beschuldiging nog steeds het schietincident uit 1997 (bij de eerste vasthouding van uw zoon in 2007 hadden ze hem reeds herinnerd aan dit incident uit 1997) (CGVS 24.06.2013 p. 7-9).

Echter, zoals in het kader van uw eerste asielaanvraag omstandig werd aangetoond, zijn zowel dit schietincident van 1997 en de twee vasthoudingen in 2007 en 2008 niet geloofwaardig (zie dossier eerste asielaanvraag); bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat u vanwege deze feiten nog zou zijn opgeroepen in 2013 door middel van de drie nieuwe convocaties die u neerlegt.

Bovendien wordt de onaannemelijkheid van het door u aangehaalde asielrelaas nog versterkt door een aantal verklaringen die uw zoon M.B. aflegt over zijn vasthoudingen (zie gehoorverslag asielaanvraag zoon M.B., toegevoegd aan administratief dossier) en door de convocatie die hij hieromtrent neerlegt (document 2 in dossier zoon M.B.).

Zo verklaart M.B. dat iedereen van uw gezin aanwezig was in jullie appartement op het moment dat hij de eerste keer werd meegenomen (20.03.2007), dat zijn armen daarbij gewoon achter zijn rug werden gebonden en dat hij zo weggebracht werd. Volgens M.B. heeft iedereen van het gezin gezien dat hij zo werd weggebracht. Zijn moeder (uw vrouw) probeerde dit nog te verhinderen door aan hem te hangen maar dat lukte niet.

M.B. verklaart dat u, in tegenstelling tot uw vrouw, helemaal niets deed en niet tussenkwam omdat u anders riskeerde zwaar aangepakt te worden op dat moment (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 8-9).

U daarentegen had eerder op het CGVS al verklaard dat u bij deze arrestatie van uw zoon op 20 maart 2007 eerst een klap op uw hoofd kreeg met de kolf van een geweer en dat u de bewuste militair vastgreep bij de keel waardoor er een vechtpartij ontstond. Zo rolden jullie van de trap naar beneden; M.B. kwam ter hulp en uw vrouw kreeg er ook van langs.

Uw bloeddruk ging daarop de hoogte in waardoor u zo goed als bewusteloos raakte en het aan uw hart kreeg.

Toen u weer bijkwam, was iedereen volgens u aan het huilen en schreeuwen dat M.B. gearresteerd was. Naar eigen zeggen heeft u dus zelf niet gezien dat M.B. meegenomen werd (zie gehoorverslag eerste AA, CGVS 25.03.2010 p. 18).

Als uw zoon geconfronteerd wordt met deze toch afwijkende versies, verklaart hij dat hij dat niet weet omdat hij niet kan weten wat er gebeurd is nadat hij was meegenomen (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 11).

Aangezien de vechtpartij tussen u en de militair plaatsvond voordat M.B. meegenomen werd en M.B. volgens u dan zelf toegesnel was, vormt dit weliswaar geen afdoende verklaring voor de aangehaalde tegenstrijdigheid.

Nog over deze dag in 2007 verklaart M.B. dat er nog andere jongens waren meegenomen, onder wie ene A. uit jullie appartementsgebouw (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 6).

U daarentegen had verklaard dat er die dag niemand anders dan uw zoon meegenomen of gearresteerd werd (zie gehoorverslag eerste AA, CGVS 25.03.2010 p. 18).

Hiermee geconfronteerd, zegt uw zoon enkel 'ik weet het niet' (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 11); wat een weinig overtuigende verklaring is voor deze tegenstrijdigheid, die hierdoor niet is opgeheven. Daarnaast verklaart M.B. aanvankelijk dat men hem tijdens zijn vasthouding in 2007 een document toeschoof en van hem eiste dat hij dat ondertekende; pas na vijf dagen deed hij dit.

Als hem gevraagd wordt wat er op dit document stond, verklaart hij aanvankelijk 'Geen idee. Ik mocht dat zelfs niet eens doornemen. Ze sloegen op me'. Hij gaf wel aan dat er op dit document lange teksten geschreven stonden (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 8).

Kort daarna echter verklaart hij dat er op dat document stond dat hij en zijn vader (u dus) betrokken waren bij wapenopslag en bij de organisatie van een terreuraanslag in de Staropromoslovskiwijk.

Als hij er dan op gewezen wordt dat hij eerst zei dat hij niet wist wat er op het document stond, verklaart hij 'Het gaat over twee verschillende zaken. Op papier stond er niets geschreven. Ze zeiden me mondeling dat ik daarbij betrokken was'. Echter, aangezien hij daarvoor reeds letterlijk had verklaard 'ze hebben dat papier naar me toegeschoven waarop stond dat ik daarbij betrokken was en hij ook' (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 9) volstaat dit argument niet ter verklaring van deze anomalie.

Meer nog, ze roept zelfs een nieuwe tegenstrijdigheid op aangezien uw zoon eerst uitdrukkelijk stelde dat er lange teksten op het document stonden, waarna hij zijn verklaringen aanpaste en plots zei dat het document leeg was (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 8-9).

Wat betreft de convocatie die M.B. neerlegt, kunnen gelijkaardige opmerkingen gemaakt worden als over de uwe.

Zo valt het meteen op dat zowel een officiële hoofding als een stempel van de instantie die ze uitgaf ontbreken.

Het is ook eigenaardig dat onderaan deze convocatie bij het middel waarmee de convocatie is afgeleverd (voorgedrukte keuzes: per post, telefonisch, fax, elektronisch, telegraaf) geschreven staat 'medewerker van de politie van de ROVD' en bij de invulplaats voorzien in het geval van aflevering door koerier 'wijkagent van de ROVD van Grozny I. T. T.' waar normaal gezien de naam van de persoon ingevuld wordt die de convocatie in ontvangst genomen heeft en diens relatie tot de opgeroepene. Bovendien wordt M.B. overeenkomstig deze convocatie opgeroepen als getuige in strafzaak nummer 170 en niet als beschuldigde of verdachte.

Op basis van deze convocatie kan bijgevolg niet geconcludeerd worden dat uw zoon bij terugkeer naar de Russische Federatie iets te vrezen heeft.

In ditzelfde verband moet er ook op gewezen worden dat uw zoon opmerkelijk vaag bleef over de door hem neergelegde convocatie.

Zo had hij geen idee bij wie of welke dienst hij zich overeenkomstig dit document moest aanbieden. Hij kon evenmin zeggen wanneer hij volgens de convocatie moest verschijnen (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 4).

Hij argumenteerde wel dat hij nog veel te jong was om de convocatie te begrijpen toen ze binnenkwam en het bij jullie de gewoonte is dat ouders beslissingen nemen in plaats van hun kinderen, ongeacht hun leeftijd (CGVS M.B. 24.06.2013 p. 4).

Deze argumentatie is echter niet afdoende.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij ter staving van zijn asielrelaas neerlegt.

Aangezien uw zoon deze convocatie zelf aanreikte om zijn asielrelaas te ondersteunen, kon redelijkerwijze van hem verwacht worden dat hij concrete informatie kon verschaffen over de inhoud van dit document, dat immers raakt aan de kern van zijn relaas.

Dit was in casu echter niet het geval.

Over deze convocatie op naam van M.B. (en ook over uw drie eigen convocaties) dient aanvullend nog te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat (officiële) documenten in de Russische Federatie en Tsjetsjenië gemakkelijk kunnen worden gekocht.

Rekening houdend met de hierboven opgesomde elementen, moet geconcludeerd worden dat de convocaties die u en uw zoon M.B. neerleggen niet van dien aard zijn dat ze de in uw eerste asielaanvraag aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas zouden herstellen.

Ook de door u neergelegde videocassette is hiertoe niet in staat.

Op de video zijn beelden te zien van de eerste Tsjetsjeense oorlog in mei 1995 (vernielde huizen en dorpen, vluchtelingen die weggevoerd worden, Tsjetsjeense strijders aan het front, meeting van Tsjetsjeense leiders).

U verklaart dat u op de video éénmaal in beeld komt, namelijk terwijl u meehelpt vluchtelingen weg te brengen. Voor de rest bent u op de video niet te zien.

Als u gevraagd wordt wat u wil aantonen met het feit dat u op de video te zien bent terwijl u vluchtelingen helpt, verklaart u dat u daar helemaal niets mee wil bewijzen (CGVS 24.06.2013 p. 3-4). Op deze manier biedt uw verschijning op deze twintig jaar oude video slechts een minimale en weinig vernieuwende kijk op de negatieve beslissing die reeds genomen werd in het kader van uw eerste asielaanvraag.

Het CGVS stelt zich ook de vraag waarom en op welke manier uw hulp aan burgers op de vlucht voor het oorlogsgeweld (in de overigens veralgemeende oorlogssituatie in Tsjetsjenië in 1995) op dit moment aanleiding zou geven tot vervolging vanwege de huidige autoriteiten van uw land.

In ieder geval dient gewezen te worden op het volgende.

Aanvankelijk verklaart u meermaals dat u Dudayev (ex-president van Tsjetsjenië) al kende vanaf 1991 en dat dat voor u nu nog een gevaar betekent; de mensen die nu aan de macht zijn in Tsjetsjenië willen volgens u immers iedereen elimineren zoals ze reeds met Dudayev hadden gedaan.

Dat is wat uw belagers tegen uw broer zouden hebben gezegd (CGVS 24.06.2013 p. 4-5).

U verklaart dat men u in 2013 nog drie keer opriep (zie boven) omdat u in 1991 samen met Dudayev was.

Als u later herhaaldelijk en expliciet gevraagd wordt waarom het nu een probleem zou zijn dat u indertijd Dudayev kende, trekt u uw verklaringen dat uw link met Dudayev daarvan de oorzaak zou zijn echter weer in: 'het gaat eigenlijk niet om Dudayev. Ze kunnen ook andere zaken uitvinden. Ik kende ook andere mensen' en 'nu draait het om iets anders. Ik werd veroordeeld door mijn eigen zoon toen hij die papieren ondertekende. Daar gaat het om'.

U ontkent uitdrukkelijk dat uw link met Dudayev niets te maken heeft met de convocaties die u in 2013 kreeg (CGVS 24.06.2013 p. 8).

Op deze video bent u overigens niet te zien in het gezelschap van Dudayev (of van de Kadyrovs en Basayev) (CGVS 24.06.2013 p. 4).

Welnu, het feit dat u uw eerder opgeworpen verklaringen in verband met Dudayev als oorzaak van uw huidige problemen zelf weer intrekt, maakt dit element weinig aannemelijk en bijgevolg weinig relevant voor uw huidige, tweede asielaanvraag.

Van de volgens u werkelijke oorzaak van uw problemen en die van uw zoon M.B. (nl. het feit dat M.B. in 2007 documenten had ondertekend tijdens zijn vasthouding), werd hierboven (en ook in de beslissing van uw eerste asielaanvraag) reeds omstandig aangetoond dat ze ongeloofwaardig is (zie boven).

Ten slotte haalt u tijdens het gehoor een aantal keer aan dat de video 'compromitterend materiaal' over de huidige machthebbers in Tsjetsjenië bevat.

Als u gevraagd wordt wat voor compromitterend materiaal precies te zien is op deze beelden, verklaart u dat Dudayev, Yanderbayev, Ogodov, Akhmed & Ramzan Kadyrov, Basayev en Maskhadov te zien zijn terwijl ze bijeen zitten en uitleggen hoeveel Russen er gedood moesten worden (CGVS 24.06.2013 p. 4-5).

Op de beelden is inderdaad een bijeenkomst van deze Tsjetsjeense leiders te zien in mei 1995 (zie video); toch vraagt het Commissariaat-generaal zich af wat hier anno 2013 zo compromitterend aan zou zijn.

Het is immers geen geheim dat er zich in uw land midden jaren negentig een bloedige strijd afspeelde tussen de Russen en Tsjetsjeense separatisten; in deze context is het weinig opzienbarend dat de toenmalige Tsjetsjeense leiders oorlogstaal in de mond namen en opruiende taal verkondigden in uw deelrepubliek.

Wat er ook van zij, u verklaart dat er op deze video niets te zien is wat betreft uw persoonlijke problemen (CGVS 24.06.2013 p. 5).

Uw intern Russisch paspoort en de brief van de organisatie Chechen Committee For National Salvation had u al neergelegd bij uw eerste asielaanvraag en kunnen bijgevolg niet beschouwd worden als een nieuw element in uw huidige asielaanvraag.

Verder legt u nog een aantal vage verklaringen af die eveneens afbreuk doen aan de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Zo verklaart u dat uw broer Be.B. na uw vertrek uit uw land in 2008 nog convocaties voor u, uw zoon en voor zichzelf toegestuurd kreeg naar jullie ouderlijk huis waar hij verbleef (daarvan legt u er drie voor, zie boven).

Als u gevraagd wordt hoeveel er nog voor u zijn toegekomen verklaart u dat er dat 'veel' waren.

Als u gevraagd wordt wat u hiermee bedoelt, houdt u het op het vage 'ik weet het niet. Veel. Honderden.' (CGVS 24.06.2013 p. 6 & p. 7).

Ook over het aantal convocaties dat uw broer Be.B. als gevolg van u gekregen zou hebben, blijft u vaag: 'heel veel' en 'soms gaan ze er dagelijks naartoe' (CGVS 24.06.2013 p. 8).

U verklaart dat men nog vaak bij Be.B. kwam binnenvallen op zoek naar u, maar ook hierover bent u weinig concreet: 'na ons vertrek uit het land, wordt het huis volgens hem ten minste om de drie maanden doorzocht. Die convocaties bleven maar komen: wekelijks, maandelijks.'

Gevraagd om het aantal bezoeken te verduidelijken, verklaart u enkel dat u het niet weet (CGVS 24.06.2013 p. 9).

Welnu, dat u zo vaag blijft over het aantal convocaties dat nog toekwam en over het aantal bezoeken bij uw broer, is – gezien de ernst en de intensiteit van de vervolging die u aanhaalt en in navolging van de ongeloofwaardigheid van de convocaties die u neerlegt (zie boven) – weinig aannemelijk; te meer als u verklaart dat u sinds uw vertrek uit uw land nog vaak contact heeft met uw broers Be.B. en D. (CGVS 24.06.2013 p. 2-3).

Aangezien hierboven werd aangetoond dat er nog steeds geen geloof kan worden gehecht aan de elementen die u reeds tijdens uw eerste asielaanvraag aanhaalde, kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat de Kadyrovsti u zelfs in het opvangcentrum van Yvoir in België zijn komen opzoeken.

De ongeloofwaardigheid van dit incident blijkt overigens ook uit de vage verklaringen die u hierover aflegt. Zo heeft u moeite om het in de tijd te situeren ('in 2010 of in 2011. Ik weet het zo niet meer') en toont u niet aan dat ze daar speciaal voor u zouden zijn langsgesproken ('dat beweer ik niet', 'ik weet niet of ze gevraagd hebben naar mij') (CGVS p. 10).

Tot slot haalt uw advocaat aan het eind van het gehoor van uw zoon M.B. het Zwitserse OSAR-rapport aan waarin staat dat mensen die verdacht worden van hulp aan rebellen zeker het risico lopen op foltering bij een terugkeer naar Tsjetsjenië (CGVS 24.06.2013 M.B. p. 11).

Welnu, aangezien reeds omstandig werd aangetoond dat uw asielrelaas (o.a. het feit dat u en uw zoon beschuldigd werden van wapensmokkel, hulp aan rebellen en betrokkenheid bij een aanslag) ongeloofwaardig is, doet deze opmerking weinig terzake.

Aan het eind van het gehoor van uw zoon Baisangur verwijst uw advocaat nogmaals naar dit rapport en stelt dat hij problemen kan krijgen bij een loutere terugkeer naar Tsjetsjenië, zelfs los van uw problemen of die van uw zoon M.B. (CGVS Baisangur 24.06.2013 p. 5).

Welnu, het rapport « Caucase du Nord: sécurité et droits humains » van 12 september 2011 van de Zwitserse Organisatie voor Hulp aan Vluchtelingen, verwijst in punt 5.9 naar 3 bronnen.

De eerste bron is een rapport d.d. 6 juni 2010 van de rapporteur van de Raad van Europa, waarin de Documentatie- en researchdienst van het Commissariaat-generaal echter geen enkele melding heeft gevonden van gevaren die Tsjetsjenen lopen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren.

De 2de bron is een anonieme Tsjetsjeense verdediger van de mensenrechten van wie het Commissariaat-generaal niet de betrouwbaarheid kan controleren, noch de elementen waarop hij zich baseert.

De 3de bron is Svetlana Gannushkina van wie hierna sprake is.

Uit informatie die werd verzameld door het Commissariaat-generaal, en waarvan een synthese is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat Svetlana Gannushkina van de niet-gouvernementele organisatie Civic Assistance en Oleg Orlov van Memorial aangeven dat Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen.

Gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezen vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer.

Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen (International Crisis Group, Human Rights Watch, Caucasian Knot) maken immers geen enkele melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren op zich een risicogroep zouden vormen.

En noch de Internationale Organisatie voor Migratie noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië.

Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie, dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en worden voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden.

Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd, in het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid.

Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië.

Uit nadere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië bleek dat zij werden geïsoleerd of kans liepen om geïsoleerd te worden los van deze terugkeer.

Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis voor hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime).

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan men dus niet besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep.

Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

Wat u en uw gezin betreft, de vrees die jullie zouden kunnen hebben en het risico dat jullie zouden kunnen lopen in het geval van een terugkeer naar Tsjetsjenië werden beoordeeld in het licht van jullie persoonlijke situatie. Jullie eventuele lidmaatschap van een groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, kan niet worden beschouwd als een risico.

Welnu, zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt uit deze beoordeling niet dat u voldoende (geloofwaardige) elementen naar voren hebt gebracht die overtuigend zouden zijn en die zouden rechtvaardigen dat er een internationale bescherming aan u en uw gezin wordt toegekend.

Alle bovenstaande elementen in acht genomen, dient geconcludeerd te worden dat u er aan de hand van uw neergelegde documenten en aangehaalde elementen tijdens uw tweede asielaanvraag niet in geslaagd bent aan te tonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect was en u alsnog in aanmerking zou komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard

van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw vrouw T.B. (O.V. 6.335.887) en uw kinderen D.B. (O.V. 6.335.885), M.B. (O.V. 7.700.481) en B.B. (O.V. 7.700.488) – uit wiens verklaringen blijkt dat ze zich voor hun asielaanvragen baseren op uw asielrelaas (zie gehoorverslagen vrouw en kinderen toegevoegd aan administratief dossier) – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.”

Uw intern Russisch paspoort bevat enkel informatie over uw identiteit, die hier niet betwist wordt. Dit document is bijgevolg niet van dien aard dat ze deze beslissing of die van uw vader zou kunnen beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 30 juli 2013 een schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), een schending aan van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van “het beginsel van behoorlijk bestuur”.

De bestreden beslissingen stellen betreffende de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië dat:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.”

Verzoekers verwijzen naar een passage uit het Nederlands Ambtsbericht van juni 2013 dat luidt:

“De politieke situatie in Tsjetsjenië wordt bepaald door de persoonlijkheidscultus van het hoofd van de republiek, Ramzan Kadyrov. Er is nauwelijks sprake van het delegeren van macht of beleidsverantwoordelijkheid door Kadyrov naar ondergeschikten uit het regeringsapparaat. De facto worden (hierdoor) de regels van Kadyrov toegepast, ook als deze indruisen tegen federale wet- en regelgeving. Kadyrov krijgt alle ruimte voor deze manier van regeren doordat zijn bewind door de

federale regering wordt gesteund. Hij hanteert een harde lijn van regeren, gebaseerd op zijn persoonlijke interpretatie van islamitische en traditionele normen en waarden die hij aan de samenleving oplegt. (...) Kadyrovs stijl van regeren zorgt weliswaar voor een zekere stabiliteit in Tsjetsjenië, maar houdt ook een klimaat van angst in stand. Deze angstcultuur wordt ook gevoed doordat de verschillende veiligheidsdiensten in Tsjetsjenië, waaronder de persoonlijke veiligheidsdienst van Kadyrov (de Kadyrovtsy), in een klimaat van wetteloosheid opereren. Zij kunnen willekeurig mensen oppakken onder verdenking van het hebben van banden met gewapende rebellengroeperingen in de regio. (...) In Tsjetsjenië is er nog altijd sprake van kidnappings en verdwijningen van personen die er van worden verdacht banden te hebben met terroristische groeperingen of deel te nemen aan rebellengroeperingen. Ook personen die openlijk kritiek uiten op het beleid van Kadyrov lopen het risico slachtoffer te worden van ontvoeringen. In december 2012 bekritiseerde het Europese Hof voor de Rechten van de Mens de Russische regering voor het systematisch weigeren om onderzoeken in te stellen naar verdwijningen en ontvoeringen in Tsjetsjenië. Kadyrov kan zich ten aanzien van de federale regering vrijwel alles veroorloven zolang hij in staat is de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië onder controle te houden. In de verslagperiode vonden er in Tsjetsjenië ook met regelmaat geweldsincidenten plaats. Het aantal incidenten lijkt in Tsjetsjenië evenwel niet te zijn toegenomen in de verslagperiode. (...) In Tsjetsjenië opereren Tsjetsjeense veiligheidstroepen en federale eenheden door elkaar ten tijde van antiterrorisme operaties. Ook de FSB zou zich in Tsjetsjenië ophouden en een rol spelen in detentiefaciliteiten in Tsjetsjenië. Naar verluidt zou de FSB vooral een monitorende rol spelen en niet actief deelnemen aan martelingen in de detentiecentra."

Ze besluiten dat dit ambtsbericht heel wat minder optimistisch klinkt dan hetgeen in de bestreden beslissing wordt voorgehouden.

Verzoekers stellen dat het document dat M.B. tijdens zijn vasthouding in 2007 heeft ondertekend, van zeer groot belang is, daar het volgens hen bevestigt dat Bo.B. en M.B. betrokken waren bij rebellenactiviteiten en aantoonde dat verzoekers bij een eventuele terugkeer naar de Russische Federatie kunnen onderworpen worden aan handelingen die strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Ze laten gelden dat, in geval een schending van artikel 3 EVRM wordt aangevoerd, de asielinstanties een nauwgezet onderzoek moeten uitvoeren.

Verzoekers wijzen erop dat ze niet alleen de originele convocaties voorleggen, maar thans ook nieuwe oproepingen, waaruit volgens hen blijkt dat verzoeker Bo.B. wordt opgeroepen voor een ondervraging op 8 april 2013 en dat hij wordt opgeroepen "als verdachte" in een strafzaak op 16 april 2013.

Ze voeren aan dat "een klein onderzoek ter plaatse" volledige zekerheid zou kunnen geven omtrent de vraag of de stukken al dan niet echt zijn en "dat in casu vermoedens van valsheid absoluut niet kunnen volstaan".

Volgens verzoekers zijn de bijgebrachte oproepingen "nochtans klaar en duidelijk" en bevatten ze "de duidelijke gegevens van diegene die het document heeft opgesteld".

Aangaande het feit dat ze niet wisten door welke instantie ze opgeroepen waren, verklaren verzoekers dat ze de oproepingen niet hebben bekeken, niet weten wat er zich bevindt op het opgegeven adres, noch naslagwerk hebben gedaan; dit ontslaat volgens hen de asielinstanties niet van de verplichting de artikel 13 EVRM grondig te onderzoeken.

Volgens verzoekers is het bovendien algemeen bekend dat het onderste deel van de bedoelde convocaties bij overhandiging wordt afgescheurd en teruggestuurd naar de bevoegde instanties en ook dat de reden van oproeping dikwijls niet wordt aangegeven om bij de opgeroepene geen argwaan te wekken.

Verzoekers laten gelden dat in hun land van herkomst een verstekprocedure niet bestaat en dat, zo lang een verdachte niet wordt aangetroffen, het onderzoek blijft voortduren. Volgens hen gaan de autoriteiten ervan uit dat Bo.B. zich nog steeds op het Russisch grondgebied bevindt en stellen ze dat zijn jongere broer sterk op hem lijkt, zodat de "staatsverklidders" die actief zijn in Tsjetsjenië, de jongere broer wel eens zullen houden voor verzoeker zelf.

Ze voeren voorts aan dat de oproepingen aantonen "dat zij wel degelijk nog steeds vervolgd worden" en dat de vasthouding van M.B. "via convocaties en medische attesten" destijds werd aangetoond.

Verzoekers wijzen erop dat de feiten meer dan zes jaar vóór het verhoor op het Commissariaat-generaal plaatsvonden, dat M.B. net vijftien jaar was geworden, zodat het niet verwonderlijk is dat er in de verklaringen van vijf personen, zes jaar na de feiten, licht afwijkende versies voorkomen.

Ze stellen dat ook bewijzen werden voorgelegd van de kwetsuren die M.B. heeft opgelopen.

Verzoekers laten gelden dat verzoeker Bo.B. helemaal niet heeft verklaard dat er op 20 maart 2007 niemand anders werd meegenomen of gearresteerd, doch wel dat hij niet gezien heeft dat zijn zoon werd gearresteerd. Ze stellen dat de vechtpartij tussen Bo.B. en de agenten voorafging aan de arrestatie van M.B. en dat A. *“niet alleen werd gearresteerd, maar dat hij nooit meer levend werd gezien”*.

Verzoekers benadrukken dienaangaande nog dat M.B. op het ogenblik dat hij *“onder druk ondervraagd werd”*, nauwelijks vijftien jaar was geworden, zodat hij de juiste draagwijdte van alles wat hem gezegd werd niet ten volle zal begrepen hebben, dat M.B. *“onder druk een verklaring ondertekende waarbij hij bevestigde dat hij zelf en vader betrokken waren bij de rebellen en bij het plegen van aanslagen”* en dat de federale autoriteiten een wapenopslagplaats ontdekten in het gebouw waar verzoekers verbleven.

Volgens hen is het *“absoluut geen bewijs van enig bedrog”* dat ze niet weten wat er in een oproeping vermeld staat en zou het meteen duidelijk zijn wat er bedoeld wordt met *“strafzaak nr. 170”* middels *“een onderzoek ter plaatse”*.

Ze stellen *“dat er in Tsjetsjenië genoeg gevallen bekend zijn van jongens die worden opgeroepen als getuige, maar die nooit meer levend werden aangetroffen”*.

Verzoekers zijn van oordeel dat deze elementen door de Belgische asielinstanties *“aan een nauwkeurig onderzoek dienen onderworpen te worden, nu het vast staat dat het laten tekenen van valse verklaringen in Tsjetsjenië schering en inslag zijn”*.

Wat de neergelegde videocassette betreft, voeren verzoekers aan dat verzoeker *“in feite 2 keer op de video te zien is, maar dat het niet om die reden is dat hij de video heeft neergelegd”*; verzoekers willen wél aantonen *“dat die mensen die vroeger als rebel kidnappings en ontvoeringen uitvoeren, dat vandaag nog steeds doen, maar dan in dienst van Kadyrov”* en dat de Tsjetsjeense overheid weet dat verzoeker in het bezit is van *“dit voor de huidige machthebbers compromitterende materiaal”*.

Waar de commissaris-generaal verzoeker Bo.B. vage verklaringen ten laste legt, stellen verzoekers dat ze nog twee nieuwe oproepingen neerleggen. Ze vragen zich tevens af *“hoe hij zou moeten weten hoeveel convocaties hij precies zou gekregen hebben, nu hij reeds meer dan 6 jaar verblijft in België en hij zich dus noodgedwongen dient te behelpen met gissingen op grond van wat zijn broers hem vertellen”*.

Volgens verzoekers tonen ze wel degelijk aan dat ze *“tot op vandaag vele en regelmatige oproepingen krijgen als verdachte en dat ze dus tot op vandaag vervolgd worden door de Russische overheid”*.

Verzoekers verwijzen naar het Zwitserse OSAR-rapport en naar het Nederlandse Ambtsbericht, waaruit volgens hen blijkt dat diegenen die terugkeren naar hun land en waarvan op hun naam een dossier bestaat bij de FSB, het risico lopen op een behandeling in strijd is met artikel 3 EVRM.

Volgens hen staat het buiten kijf dat Bo.B. en vermoedelijk ook zijn zoon M.B., bekend staan bij de FSB. Verzoekers vragen aan de Raad van hen de hoedanigheid van vluchteling te erkennen, hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers een *“Originele oproeping voor een ondervraging op 8/4/2013”* met vertaling, een *“Originele oproeping om te verschijnen voor het Hooggerechtshof van de Tsjetsjeense Republiek als verdachte op 16/4/2013”* met vertaling en *“Algemeen Nederlands Ambtsbericht Russische Federatie, juni 2013”*.

Bij een schrijven van 27 augustus 2013 lieten verzoekers aan de Raad toekomen: *“Verklaring van T.D.”*, *“Vliegtuigtickets”*, *“Oproeping voor Bo.B. dd. 15/7/2013 voor een verhoor op 16/7/2013”* met vertaling en *“Brief van Be.B., broer van cliënt”* met vertaling.

2.2. Beoordeling

De Raad merkt op dat aangezien verzoekers, T.B., D.B., M.B. en B.B., zich in het verzoekschrift louter baseren op het asielaanvraag van eerste verzoeker, Bo.B., de Raad enkel ingaat op het aanvraag van deze laatste.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de

grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Vooreerst wijst de Raad erop dat de eerste asielaanvraag van eerste verzoeker Bo.B. en verzoeksters T.B. en D.B. door de Belgische asielinstanties werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van het asielaanvraag op wezenlijke wijze ondermijnd werd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissingen op 9 februari 2011 en het administratief cassatieberoep bij de Raad van State werd verworpen.

Eens de Raad een arrest over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, is wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is aldus beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Tijdens hun verhoren op het Commissariaat-generaal en in hun verzoekschrift voeren verzoekers aan dat verzoekers Bo.B. en M.B. "*tot op vandaag vervolgd worden door de Russische overheid*". Ze leggen verschillende convocaties voor en verwijzen naar het feit dat ze in 2008 meegenomen zijn geweest en naar de vasthouding van M.B. in 2007 waar hij gedwongen werd een document te ondertekenen waardoor ze beschuldigd werden van wapenbezit en van betrokkenheid bij rebellen en bij aanslagen. Volgens verzoeker Bo.B. zijn deze beschuldigingen vals en is de reden van deze beschuldiging nog steeds het schietincident uit 1997 (zie het verhoorverslag van 24 juni 2013, p. 7-9).

In het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker Bo.B. en verzoeksters T.B. en D.B. werd echter reeds aangetoond dat zowel dit incident van 1997 en de twee vasthoudingen in 2007 en 2008, niet geloofwaardig zijn.

De geloofwaardigheid van het incident in 2007 wordt nog verder ondermijnd door de verklaringen die M.B. ter zake aflegde.

Zo verklaarde verzoeker M.B. dat iedereen van het gezin aanwezig was in hun appartement op het moment dat hij de eerste keer werd meegenomen op 20 maart 2007, dat zijn armen daarbij achter zijn rug werden vastgebonden, dat iedereen van het gezin zag dat hij zo werd weggevoerd, dat zijn moeder nog een poging deed om dit te verhinderen, wat evenwel niet lukte, en dat zijn vader, Bo.B., helemaal niets deed en niet tussenkwam omdat hij anders riskeerde zwaar aangepakt te worden op dat moment (zie het verhoorverslag van 24 juni 2013, p. 8, 9).

Verzoeker Bo.B. verklaarde daarentegen dat hij bij deze arrestatie van zijn zoon op 20 maart 2007 eerst een klap op zijn hoofd kreeg met de kolf van een geweer, dat hij de bewuste militair vastgreep bij de keel waardoor er een vechtpartij ontstond, waarbij ze van de trap naar beneden rolden, en dat M.B. hem ter hulp kwam. Bo.B. gaf aan dat zijn bloeddruk danig de hoogte in ging waardoor hij zo goed als bewusteloos raakte. Toen hij weer bijkwam, was iedereen volgens hem aan het huilen en schreeuwen dat M.B. gearresteerd was.

Verzoeker Bo.B. verklaarde aldus dat hij zelf niet gezien heeft dat M.B. meegenomen werd (zie het verhoorverslag, eerste asielaanvraag, van 25 maart 2010, p. 18).

De opmerkingen van verzoekers in hun verzoekschrift dat verzoeker Bo.B. verklaarde dat hij niet gezien heeft dat zijn zoon werd gearresteerd en dat de vechtpartij tussen Bo.B. en de agenten voorafging aan de arrestatie van M.B., doen geen afbreuk aan de afwijkende verklaringen van M.B., die verklaarde dat iedereen van het huisgezin ooggetuige was van zijn arrestatie en dat zijn vader, Bo.B., helemaal niet tussenkwam (zie het verhoorverslag van 24 juni 2013, p. 8, 9).

Over deze dag in 2007 verklaarde verzoeker M.B. verder dat er nog andere jongens werden meegenomen, onder wie ene A. uit hun appartementsgebouw (zie het verhoorverslag van 24 juni 2013, p. 6), terwijl verzoeker Bo.B. had verklaard dat er die dag niemand anders dan zijn zoon meegenomen of gearresteerd werd (zie het verhoorverslag, eerste asielaanvraag, van 25 maart 2010, p. 18).

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat Bo.B. helemaal niet heeft verklaard dat er op 20 maart 2007 niemand anders werd meegenomen of gearresteerd, wijst de Raad op de ondubbelzinnige verklaringen van Bo.B. tijdens zijn verhoor over deze arrestatie (zie het verhoorverslag, eerste asielaanvraag, van 25 maart 2010, p. 18): *“In het hele gehucht waar ik woon, kent iedereen mij en niemand anders werd die dag meegenomen”*.

De toevoeging in het verzoekschrift dat A. *“niet alleen werd gearresteerd, maar dat hij nooit meer levend werd gezien”* maakt het des te opvallender dat verzoeker Bo.B. hiervan geen melding maakte en integendeel aangaf dat er op 20 maart 2007 niemand anders werd gearresteerd.

De Raad wijst erop dat van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals het incident in op 20 maart 2007.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, is dan ook een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Waar verzoekers laten gelden dat de feiten meer dan zes jaar vóór het verhoor plaatsgrepen, zodat het niet verwonderlijk is dat er in de verklaringen van vijf personen lichte afwijkingen voorkomen, antwoordt de Raad dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Tevens verklaarde M.B. aanvankelijk dat hij tijdens zijn vasthouding in 2007 een document diende te ondertekenen. Op de vraag wat de inhoud was van dit document, antwoordde hij eerst *“Geen idee. Ik mocht dat zelfs niet eens doornemen. Ze sloegen op me”* en verklaarde hij dat er op dit document een lange tekst stond (zie het verhoorverslag van 24 juni 2013, p. 8).

Later beweerde M.B. echter plots dat er op dat document stond dat hij en zijn vader Bo.B. betrokken waren bij wapenopslag en bij de organisatie van een terreuraanslag in de Staropromoslovskiwijk (zie het verhoorverslag van 24 juni 2013, p. 8, 9).

De loutere herhaling van verzoekers in hun verzoekschrift dat M.B. *“onder druk een verklaring ondertekende waarbij hij bevestigde dat hij zelf en vader betrokken waren bij de rebellen en bij het*

plegen van aanslagen” en dat de federale autoriteiten een wapenopslagplaats ontdekten in het gebouw waar verzoekers verbleven, doet geen afbreuk aan zijn voormelde incoherente verklaringen.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat M.B. nauwelijks vijftien jaar was geworden toen *“onder druk ondervraagd werd”*, zodat hij de juiste draagwijdte van alles wat hem gezegd werd niet ten volle heeft begrepen, antwoordt de Raad dat de aangehaalde gebeurtenissen dermate ingrijpend en fundamenteel zijn dat M.B., ondanks de traumatische ervaring en zijn jonge leeftijd, bij machte moet zijn daaromtrent een coherent en correct verhaal te brengen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005). Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan het schietincident van 1997, noch aan de incidenten in 2007 en 2008.

De Raad hecht dan ook geen geloof aan de beweringen van verzoekers dat Bo.B. en M.B. vanwege deze feiten nog werden opgeroepen in het jaar 2013 door middel van “nieuwe” convocaties.

Bovendien legde verzoeker Bo.B. vage verklaringen af omtrent het feit dat hij en leden van zijn familie, *“tot op vandaag vervolgd worden door de Russische overheid”*.

Zo verklaarde hij dat zijn broer Be.B., na hun vertrek uit hun land in 2008, nog convocaties voor hem, zijn zoon en voor zichzelf toegestuurd kreeg naar hun ouderlijk huis waar Be.B. verbleef.

Gevraagd hoeveel oproepingen er nog voor verzoeker Bo.B. zelf zijn toegekomen, antwoordde hij vaagweg dat het er *“veel”* waren. Gevraagd wat hij hiermee bedoelt, antwoordde verzoeker slechts *“Ik weet het niet. Veel. Honderden”* (zie het verhoorverslag van 24 juni 2013, p. 6, 7).

Ook over het aantal convocaties dat zijn broer Be.B. als gevolg van hem gekregen zou hebben, bleef verzoeker uiterst vaag: *“heel veel”* en *“soms gaan ze er dagelijks naartoe”* (zie het verhoorverslag van 24 juni 2013, p. 8).

Verzoeker bleek tevens onaannemelijk onwetend over het aantal keer dat men bij Be.B. was binnengevallen op zoek naar hem: *“Na ons vertrek uit het land, wordt het huis volgens hem ten minste om de drie maanden doorzocht. Die convocaties bleven maar komen: wekelijks, maandelijks”*. Op de vraag om het aantal bezoeken te verduidelijken, gaf verzoeker toe dat hij het niet wist (zie het verhoorverslag van 24 juni 2013, p. 9).

In hun verzoekschrift vragen verzoekers zich dienaangaande af *“hoe hij zou moeten weten hoeveel convocaties hij precies zou gekregen hebben, nu hij reeds meer dan zes jaar verblijft in België en hij zich dus noodgedwongen dient te behelpen met gissingen op grond van wat zijn broers hem vertellen”*.

De Raad antwoordt dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoekers geschetste vrees in te schatten.

Van verzoeker Bo.B. kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij meerdere ernstige pogingen onderneemt om zich bij zijn broers te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen, temeer gezien hij sinds zijn vertrek uit zijn land nog vaak contact heeft met zijn broers Be.B. en D. (zie het verhoorverslag van 24 juni 2013, p. 2, 3).

Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren, wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen zijn voorgehouden vrees dat ze *“tot op vandaag vervolgd worden door de Russische overheid”*.

Wat de drie op het Commissariaat-generaal neergelegde convocaties betreft, stelt de Raad bovendien vast dat deze enkele opmerkelijke vormelijke kenmerken vertonen

Zo staat op geen enkele van de drie convocaties een stempel of officiële hoofding van de instantie die ze uitgaf, evenmin als de data waarop de convocaties zelf werden uitgegeven. Op de tweede en derde convocaties ontbreekt tevens een handtekening van de persoon die ze opstelde en staat zelfs niet vermeld door welke instantie Bo.B. zou worden opgeroepen, doch enkel een adres, Starosunzhenskayastraat 31 in Grozny.

Verzoeker Bo.B. verklaarde meestal te worden opgeroepen door de ROVD van het Leninski- of Grozninskidistrict in Grozny, maar gevraagd wat er zich op dat bewuste adres bevindt, gaf verzoeker toe dit niet te weten en evenmin te hebben nagegaan wat er zich op dat adres bevindt, en verklaarde hij zelfs *“Ik heb de convocaties niet bekeken”* (zie het verhoorverslag van 24 juni 2013, p. 7).

Waar verzoeker nog aangaf dat de convocaties per post werden opgestuurd naar het adres van zijn ouders in het dorp Vinogradnoye, -waar zijn broer Be.B. op dat moment verbleef, zodat ze zo in zijn bezit terecht kwamen (zie het verhoorverslag van 24 juni 2013, p. 7)-, merkt de Raad op dat er over de manier van afleveren van deze convocaties niets terug te vinden is op de stukken.

Hoe dan ook blijkt uit deze stukken niet dat verzoeker gezocht wordt door de autoriteiten omwille van hulp aan de rebellen, noch dat hij en zijn zoon M.B. “*tot op vandaag vervolgd worden door de Russische overheid*”, zoals hij voorhoudt in zijn verzoekschrift.

Ook wordt vastgesteld dat op de convocaties met oproepingsdatum 13 februari 2013, het nummer van de zaak in het kader waarvan hij door middel van deze convocaties werd opgeroepen, niet ingevuld werd en dat ook elders op de convocaties, nergens een verwijzing terug te vinden is naar de concrete strafzaak in het kader waarvan hij overeenkomstig dit document geconvoceerd wordt. Ook op de twee andere convocaties staat niet vermeld met betrekking tot welke zaak Bo.B. zich dient aan te melden.

De Raad merkt tevens op dat op de convocaties met oproepingsdatum 13 februari 2013, voorgedrukt staat dat Bo.B. opgeroepen wordt in de hoedanigheid van “verweerder”, maar dat dit woord met balpen doorstreept werd en er “verdachte” boven geschreven werd. De overige voorgelegde convocaties vermelden niet eens in welke hoedanigheid verzoeker Bo.B. zich dient aan te melden.

De bij het verzoekschrift gevoegde convocaties om op 16 april 2013 te verschijnen voor het Hooggerechtshof van de Tsjetsjeense Republiek, maakt enkel melding van de hoedanigheid van “*suspect*” in het kader van “*une affaire pénale*”, zonder evenwel aan te duiden om welke concrete strafzaak het gaat.

De oproeping voor 8 april 2013 maakt dan weer enkel melding van de hoedanigheid van “*témoin*” en vermeldt niet in het kader van welke zaak verzoeker wordt opgeroepen.

De convocaties die door verzoekers werd aangebracht bij een schrijven van 27 augustus 2013, vermeldt evenmin de zaak in het kader waarvan hij overeenkomstig dit document geconvoceerd wordt.

De uitleg in het verzoekschrift dat het onderste deel van de oproeping er bij aflevering wordt afgescheurd en teruggestuurd naar de bevoegde instanties en dat de reden van oproeping dikwijls niet wordt vermeld om voor de betrokkene geen argwaan te koesteren, heeft slechts de waarde van een blote bewering en doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Wat betreft de convocaties die verzoeker M.B. op het Commissariaat-generaal neerlegde, merkt de Raad op dat zowel een officiële hoofding als een stempel van de instantie die ze uitgaf, ontbreekt.

Onderaan deze convocaties, bij het middel waarmee de convocaties is afgeleverd (voorgedrukte keuzes: per post, telefonisch, fax, elektronisch, telegraaf) staat bovendien “*medewerker van de politie van de ROVD*” geschreven en in de ruimte voorzien in het geval van aflevering door koerier, staat “*wijkagent van de ROVD van Grozny I. T. T.*” waar normaal gezien de naam van de persoon wordt ingevuld die de convocaties in ontvangst genomen heeft en diens relatie tot de oproepene.

Bovendien wordt M.B. overeenkomstig deze convocaties opgeroepen als “*getuige*” in strafzaak nummer 170 en niet als “*beschuldigde*” of “*verdachte*”.

Het blijkt ook dat M.B. onaannemelijk onwetend bleef over deze oproeping; zo had hij geen idee bij wie of welke dienst hij zich overeenkomstig dit document moest aanbieden en kon evenmin zeggen wanneer hij volgens de convocaties moest verschijnen (zie het verhoorverslag van 24 juni 2013, p. 4).

Van een asielzoeker mag nochtans in alle redelijkheid verwacht worden dat hij op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij ter staving van zijn asielrelaas neerlegt.

Ten slotte merkt de Raad met betrekking tot alle neergelegde convocaties nog op dat uit de informatie zoals door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat (officiële) documenten in de Russische Federatie en Tsjetsjenië gemakkelijk kunnen worden gekocht, wat ook afbreuk doet aan de bewijswaarde van de neergelegde stukken.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat het meteen duidelijk zou zijn wat er bedoeld wordt met “*strafzaak nr. 170*” middels “*een onderzoek ter plaatse*”, dat “*een klein onderzoek ter plaatse*” volledige zekerheid zou kunnen geven omtrent de vraag of de stukken al dan niet echt zijn en dat deze elementen door de Belgische asielinstanties “*aan een nauwkeurig onderzoek dienen onderworpen te worden, nu het vast staat dat het laten tekenen van valse verklaringen in Tsjetsjenië schering en inslag zijn*”, merkt de Raad op dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties, in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties evenwel, de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kunnen de door verzoekers neergelegde convocaties niet staven dat verzoekers *“wel degelijk nog steeds vervolgd worden”*, zoals voorgehouden in het verzoekschrift.

Wat de op het Commissariaat-generaal neergelegde videocassette betreft, voeren verzoekers in hun verzoekschrift aan dat verzoeker Bo.B. *“in feite 2 keer op de video te zien is, maar dat het niet om die reden is dat hij de video heeft neergelegd”*; ze willen wél aantonen *“dat die mensen die vroeger als rebel kidnappings en ontvoeringen uitvoeren, dat vandaag nog steeds doen, maar dan in dienst van Kadyrov”* en dat de Tsjetsjeense overheid weet dat verzoeker in het bezit is van *“dit voor de huidige machthebbers compromitterende materiaal”*.

Toen verzoeker Bo.B. tijdens zijn gehoor gevraagd werd wat voor compromitterend materiaal precies te zien is op deze beelden, antwoordde hij dat Dudayev, Yanderbayiev, Ogodov, Akhmed en Ramzan Kadyrov, Basayev en Maskhadov te zien zijn terwijl ze samen vergaderen en bespreken hoeveel Russen er gedood moesten worden (zie het verhoorverslag van 24 juni 2013, p. 4, 5).

De Raad ziet echter niet in wat hier anno het jaar 2013 zo compromitterend aan zou zijn, gezien het geen geheim is dat er zich in het land van herkomst midden jaren negentig een bloedige strijd afspeelde tussen de Russen en Tsjetsjeense separatisten. In deze context is het dan ook weinig opzienbarend dat de toenmalige Tsjetsjeense leiders oorlogstaal in de mond namen en opruiende taal verkondigden.

Bedoelde videocassette is evenmin van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers te herstellen, gezien verzoeker tijdens zijn verhoor trouwens reeds aangaf dat er op deze video niets te zien is wat betreft zijn persoonlijke problemen (zie het verhoorverslag van 24 juni 2013, p. 5) en verzoekers zelf in hun verzoekschrift stellen dat verzoeker Bo.B. *“in feite 2 keer op de video te zien is, maar dat het niet om die reden is dat hij de video heeft neergelegd”*.

Wat betreft verzoekers beweringen dat de Kadyrovsti hem zelfs in het opvangcentrum van Yvoir (België) zijn komen opzoeken, merkt de Raad op dat verzoeker hieromtrent uiterst vaag bleef.

Zo kan hij het incident niet in de tijd te situeren, *“In 2010 of in 2011. Ik weet het zo niet meer”*, en toont hij niet aan dat ze daar speciaal voor hem zouden zijn langsgesproken, *“dat beweer ik niet”*, *“ik weet niet of ze gevraagd hebben naar mij”* (zie het verhoorverslag van 24 juni 2013, p. 10).

Hoe dan ook werd hierboven reeds aangetoond dat er geen geloof kan worden gehecht aan de elementen die verzoeker reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag aanhaalde en dat verzoekers geen overtuigende nieuwe elementen neerleggen, waardoor er evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen omtrent Kadyrovsti in Yvoir.

Wat betreft de door verzoekers uitgedrukte vrees voor problemen bij terugkeer naar Tsjetsjenië omwille van het feit dat ze asiel hebben aangevraagd en/of in het buitenland hebben verbleven, verwijzen ze in hun verzoekschrift naar het Zwitserse OSAR-rapport en naar het Nederlandse Ambtsbericht, waaruit volgens hen blijkt dat personen die terugkeren naar hun land en gekend zijn bij de FSB, het risico lopen op een behandeling in strijd is met artikel 3 EVRM.

De Raad is op basis van de informatie van 6 december 2012 door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, echter van oordeel dat deze vrees niet gegrond is.

Enkele bronnen geven weliswaar aan dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren, een risicogroep vormen, maar gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen, is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezen vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer.

Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen, met name “International Crisis Group”, “Human Rights Watch”, “Caucasian Knot”, maken immers geen enkele melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren op zich een risicogroep zouden vormen. Noch de “Internationale Organisatie voor Migratie”, noch de Oostenrijkse asielinstantie, vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië. Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de “Internationale Organisatie voor Migratie”, dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt,

dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en worden voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden. Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd, in het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid.

Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië. Uit nadere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië, bleek dat zij werden geïsoleerd of kans liepen om geïsoleerd te worden los van deze terugkeer. Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis voor hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime).

Uit bedoelde informatie in het administratief dossier blijkt dus niet dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië, enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolgung, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is, systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

De Raad besluit dat verzoekers niet aannemelijk maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar Tsjetsjenië omwille van het feit dat ze asiel hebben aangevraagd en/of in het buitenland hebben verbleven, temeer gezien hierboven reeds omstandig werd uiteengezet waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen van verzoekers met de FSB.

De bij schrijven van 27 augustus 2013 toegezonden "*Verklaring van T.D.*", "*Vliegtuigtickets*" en "*Brief van Be.B., broer van cliënt*" met vertaling, kunnen de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers niet herstellen.

De "*Verklaring van T.D.*" betreft in feite een verklaring van verzoeker Bo.B. zelf, waarin hij bevestigt dat hij documenten -een oproeping, een brief van zijn broer Be.B. en een kopie van zijn paspoort- heeft doorgefaxt en dat deze door de neef van zijn vrouw, T.D., zijn overgebracht toen hij op vakantie was in Ingoesjetië. De "*Vliegtuigtickets*", alsook kopies van het paspoort van T.D., dienen als bewijs voor deze beweringen, die evenwel betwist worden.

De "*Brief van Be.B., broer van cliënt*" is slechts een verklaring van een familielid, vertoont aldus een gesolliciteerd karakter en kan het asielrelaas van verzoekers dan ook niet ondersteunen.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift, betreffende de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, verwijzen naar een passage uit het Nederlands Ambtsbericht van juni 2013, wijst de Raad erop dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier gelet op wat voorafgaat, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier en bijgevoegd aan de verweernota van 13 augustus 2013, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "*Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" van 16 juli 2012 en "*COI Focus Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie*" van 24 juni 2013, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Het citaat van verzoekers in het verzoekschrift uit het Nederlands Ambtsbericht van juni 2013 toont niet aan dat de mate van willekeurig geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Waar verzoekers een schending van 13 EVRM opwerpen, wijst de Raad erop dat dit artikel voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekers, dient te worden vastgesteld dat verzoekers gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en hun middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantonen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE